

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JULI 2019

Liahona

Pionerer: Deres
heroiske liv, vår
trosarv, side 20, 28

De tolv apostler:
Et globalt kall og en personlig tjenestegjerning,
side 12

Overvinne usikkerhet,
en tjenestegjerning
om gangen, side 22

KIRKEN
ER
HER

Bengaluru i **India**

Her er noen fakta om Kirken i India:

1

tempel skal
oppføres i
Bengaluru

medlemmer
av Kirken

13 570

43

menigheter og
grener (Convent
Road menighet
møtehus vises
nederst på midten
av fotoet)

misjoner

2

5

indiske språk som
Mormons bok helt
eller delvis er tilgjen-
gelig på

større språk som
snakkes i India

22

1851

Flere personer blir døpt og
en liten gren organiseres i
Kolkata.

1993

Bangalore India misjon oppret-
tes, med 1 150 medlemmer i 13
grener.

2007

India New Dehli misjon blir
opprettet.

2012

Den første staven blir organi-
sert i Hyderabad, av president
Dallin H. Oaks

Hvordan kan
vi skape en
inkluderende
kultur i Kirken?
8

Himmelen hjelper meg

Det var et sjeldent privilegium å intervju hvert medlem av De tolv apostlers quorum for å skrive om det hellige apostel-embedet (se "Vi er vitner", side 12).

Etter møtet med president M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum, så jeg tilbake på kontoret hans. Han satt ved skrivebordet sitt, og skrev på en tale til generalkonferansen. Han er den generalautoriteten som har virket lengst – oppholdt til De syttis første quorum i 1976. Han så sliten og energisk ut på samme tid. "Hvordan har du det?" hadde han nettopp spurt meg, etterfulgt av den vennlige formaningen: "Ikke arbeid så hardt at du blir utslitt." Disse ordene betød mye for meg, siden de kom fra en som bokstavelig talt hadde tatt imot et kall om å arbeide resten av sitt liv i tjeneste for Herren.

De tolv er kalt til å "ordne alle [Kirkens] anliggender i alle nasjoner" (Lære og pakter 107:33). Men når du er sammen med dem, skifter de fokus fra den verdensomspennende Kirken til personen foran dem. De kom til sitt kall fra posisjoner som verden anser som svært viktige, men da jeg forlot kontorene deres, var ordene man ville bruke for å beskrive dem alltid de samme – ydmyke og vennlige.

"Noen ganger spør jeg meg selv: 'Hvordan i all verden kan jeg være her sammen med disse store menn?'" President Ballard fortalte meg det. Deretter vitnet han: "Himmelen hjelper meg." Jeg håper du har glede av dette innblikket i en apostels kall.

Sarah Jane Weaver
Redaktør i *Church News*

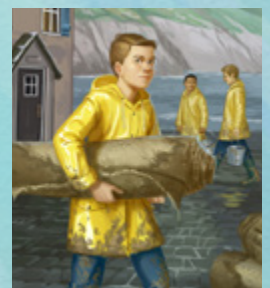
Vi er vitner:
De tolv apostler i vår tid
*Sarah Jane Weaver og
Jason Swensen*

12

Vår vedvarende
pionerary

20

Et mer hellig
mønster for tjeneste
Eldste Patrick Kearon

22

Innhold

5 Religion: En velsignelse i vårt liv og i vårt lokalsamfunn 🕒

Religion påvirker ikke bare vår ånd, men også vårt lokalsamfunn, vår helse og våre relasjoner.

6 Eksempler på tro: Iona Wikaira – Kaikohe på New Zealand 🕒

Iona har lært betydningen av å holde fast ved sine normer. Hun klarer å gjøre gode valg når hun fokuserer på Frelseren.

8 Prinsipper for omsorgstjeneste:

Hvordan kan vi skape en inkluderende kultur i Kirken?

Når vi fremelsker en inkluderende holdning, kan vi endre livet til dem som er ensomme.

12 Vi er vitner: De tolv apostler i vår tid

Av Sarah Jane Weaver og Jason Swensen

Apostler i vår tid deler sine tanker om sitt hellig kall.

20 Vår vedvarende pionerarv 🕒

Hvordan kan du hedre og dele din pionerarv?

22 Et mer hellig mønster for tjeneste

Av eldste Patrick Kearon

Omsorgstjeneste er ett av de fremtredende kjennetegnene ved medlemmer av Kirken. Lær hvordan du kan foredle dine evner til å yte omsorgstjeneste til andre.

28 Samle sammen et kompani

I dette forhånds-utdraget fra *Hellige* bind 2, forbereder de tidlige medlemmene av Kirken seg til å flytte vestover.

32 Sagt av siste-dagers-hellige 🕒

Hennes løfte til et barn blir til en velsignelse, bønn bringer fred i sinnet under en av familiens prøvelser, et øyeblikks bekymring blir erstattet med glede, hans beslutsomhet fører til innsikt.

36 Velsignelser ved selvhjulpenhet

Seks trinn for å få en jobb

Av Bruno Vassel III

Her er seks enkle trinn for å finne og få den jobben som passer til dine ferdigheter.

🕒 Kjøpp lesning

Omslagssiden
Christ Ordaining
the Twelve Apostles
[Kristus ordinerer de
tolv apostlene], av
Harry Anderson.

Deler

Unge voksne

42

Personlige erfaringer fra dem som **kom hjem før tiden** fra sin misjon, viser at du kan klare denne overgangen **med Frelserens hjelp.**

Ungdom

50

Han trenger Herrens hjelp til å komme inn på universitetet; **arbeid er en glede**, ikke en byrde; du kan **være et vitne om Kristus**; en ørken blir en åndelig oase; et brev er den beste gaven; og **det du vil finne i Mormons bok.**

Barn

Vennen

Lær hvordan du kan **dele evangeliet** med kjærlighet. Les om medlemmer som bor i Kambodsja. Avgjør hva det betyr for deg å **være en kristen.**

UTVALGTE ARTIKLER SOM BARE FINNES DIGITALT

Overvinn motløshet*Av selvhjelpenhetstjenesten*

Livet er fullt av utfordringer. Men det er alltid en måte å finne glede og håp igjen på.

Støtte til misjonærer som kommer hjem før tiden.*Av Kevin Theriot, ph.d.*

Misjonærer som kommer hjem før tiden trenger vår kjærlighet og forståelse.

FINN MER

I Gospel Library-appen og på liahona.lds.org kan du:

- Finne nyeste nummer.
- Finne innhold som bare er tilgjengelig digitalt.
- Søke i tidligere numre.
- Sende inn dine historier og tilbakemeldinger.
- Abonnere eller gi et gaveabonnement.
- Forbedre ditt studium med digitale verktøy.
- Dele favorittartikler og -videoer.
- Laste ned eller skrive ut artikler.
- Lytte til dine favorittartikler.

KONTAKT OSS

Send spørsmål og tilbakemelding til
liahona@ldschurch.org.

Send inn dine trosfremmende historier på
liahona.lds.org eller i posten til:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

JULI 2019, ÅRGANG 83, NR. 7
LIAHONA 18607 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges
internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M.
Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum: M. Russell
Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F.
Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L.
Cook, D. Todd Christofferson, Neil L.
Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E.
Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W.
Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Randy D. Funk

Veiledere: Brian K. Ashton, Randall K.
Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank,
Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom,
Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke,
Lynn G. Robbins

Administrerende direktør: Richard I.
Heaton

Direktør for Kirkens tidsskrifter: Allan R.
Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Camila Castrillón

Tekst og redigering: Maryssa Dennis,
David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff,
Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston,
Charlotte Larcabal, Michael R. Morris,
Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan
Pinborough, Richard M. Romney, Mindy
Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson
Design: Jeanette Andrews, Fay P.
Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott,
Thomas Child, Joshua Dennis, David
Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily
Chieko Remington, Mark W. Robison,
K. Nicole Waldenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette
Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett,
Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi,
Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon
Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Oversettelse: Kirkens oversettelseskantor

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste
Dagers Hellige, Department of MSR
Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For
abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20
E-post: rcstockholm@ldschurch.org
Internett: store.lds.org
Abonnementspris pr. år: NOK 87
(inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til
Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple
St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
e-post til: liahona@ldschurch.org; eller
på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:
Redaksjonens adresse:
Joanna Bjerga
Haraldskroken 31
4041 Hafslund
Tlf.: 41021116
E-post: jobjerga@gmail.com
Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (en betegnelse fra Mormons
bok som betyr "kompass" eller "veiviser")
utgis på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, kambodsjansk, cebuano,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, engelsk, estisk, filipinsk,
finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk,
islandsk, indonesisk, italiensk, japansk,
kiribati, koreansk, latvisk, litauisk,
gassisk, marshallisk, mongolsk,
nederlandsk, norsk, polsk, portugisisk,
rumensk, russisk, samoansk, slovensk,
spansk, swahili, svensk, tagalog, tahitisk,
thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Antall utgivelser varierer
for de forskjellige språkområder.)

© 2019 by Intellectual Reserve, Inc.
All rights reserved. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett:
Med mindre annet er angitt, kan
enkeltpersoner kopiere materiale
fra *Liahona* til eget personlig,
ikke-kommersielt bruk (herunder kall i
Kirken). Denne rettighet kan til enhver
tid tilbakekalles. Visuelt materiell må ikke
kopieres hvis det er angitt restriksjoner
i teksten under illustrasjonen. Spørsmål
om opphavsrett rettes til Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St.,

FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org.

**For Readers in the United States and
Canada:** July 2019 Vol. 83 No. 7. LIAHONA
(USPS 311-480) Norwegian (ISSN 1522-
9238) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(American Express, Discover, MasterCard,
Visa) may be taken by phone or at
store.lds.org. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see
DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND
MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church
Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City,
UT 84126-0368, USA.

RELIGION:

En velsignelse i vårt liv og i vårt lokalsamfunn

Tro og religion er en viktig del av vår identitet. Vår tro, og religion i det store og hele, påvirker vår hverdag. Utallige studier av kristne trossamfunn og andre religioner har funnet at troende er sunnere og bidrar med større sannsynlighet til sitt lokalsamfunn. Forskningsresultatene som presenteres her er bare noen eksempler på de mange måter religion forbedrer vårt liv på:

Relasjoner

NOTER

1. Se Arthur C. Brooks, *Gross National Happiness: Why Happiness Matters for America – and How We Can Get More of It* (2008), 52.
2. Se Rodney Stark, *America's Blessings: How Religion Benefits Everyone, Including Atheists* (2012), 4.
3. Se Robert D. Putnam, *Booming Alone* (2000), 66–67.
4. Tyler J. VanderWeele, "Does Religious Participation Contribute to Human Flourishing?" *Big Questions Online*, 14. jan. 2017, bigquestionsonline.com.
5. Stark, *How Religion Benefits Everyone*, 4.
6. Brooks, *Gross National Happiness*, 48.
7. Se Andrew Sims, *Is Faith Delusion? Why Religion is Good For Your Health* (2009), 220.
8. Se Stark, *How Religion Benefits Everyone*, 4, 106–107, 111.

RELIGIØSE PERSONER:

▶ DELTAR MED STØRRE SANNSYNLIGHET I FRIVILLIG ARBEID,¹ GIR TIL VELDEDIGHET,² OG DELTAR I FORENINGER OG GRUPPER.³

▶ HAR SUNNERE "SOSIALE RELASJONER OG MER STABILE EKTESKAP" SÅ VEL SOM UTVIDEDE SOSIALE NETTVERK.⁴

▶ "DET ER STØRRE SANNSYNLIGHET FOR AT DE GIFTER SEG OG MINDRE SANNSYNLIGHET FOR AT DE SKILLER SEG, OG DE UTTRYKKER STØRRE GRAD AV TILFREDSHET MED SINE EKTEFELLER."⁵

▶ "OMTRENT EN TREDJEDEL SIER MED STØRRE SANNSYNLIGHET AT DE ER SVÆRT LYKKELIGE."⁶

▶ HAR LAVERE SANNSYNLIGHET FOR DEPRESJON OG MINDRE ANGST.⁷

▶ LEVER NORMALT SYV ÅR LENER ENN PERSONER SOM IKKE ER RELIGIØSE.⁸ ■

Samfunn

Helse

Iona Wikaira

Kaikohe på New Zealand

Selv om hun opplever utfordringer som fengselsbetjent, finner Iona styrke og beholder roen gjennom tro på Jesus Kristus.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Jeg har funnet ut at når de du jobber sammen med vet at du er et medlem av Kirken, vil de respektere deg og Kirken når de ser at du ikke senker normene dine på grunn av situasjonen du befinner deg i. Det er derfor det er viktig for meg å prøve å være et godt eksempel på en siste-dagers-hellig.

I hver situasjon tenker jeg: "Hvordan ønsker Frelseren at jeg skal oppføre meg?" eller "Hvordan ønsker han at jeg skal håndtere dette?" I alt jeg opplever prøver jeg å forsikre meg om at mine handlinger gjenspeiler det Frelseren ville gjort. Dette hjelper meg å være mye mer fornuftig og mye roligere selv i et kaotisk og tøft arbeidsmiljø.

LÆR MER

President Thomas S. Monson (1927–2018) lærte oss om betydningen av å være et eksempel for alle rundt oss på lds.org/go/7197.

Finn flere historier i serien "Eksempler på tro" på lds.org/go/18.

Prinsipper for omsorgstjeneste

Hvordan kan vi skape en **inkluderende kultur** i Kirken?

Når vi ser oss rundt i våre menigheter og grener, ser vi personer som ser ut til å komme godt overens med hverandre. Det vi ikke innser er at selv blant dem som ser ut til å komme godt overens med andre, er det mange som føler seg utenfor. En studie fant for eksempel nylig ut at halvparten av de voksne i USA sa at de føler seg ensomme, utelatte eller isolert fra andre.¹

Det er viktig å føle seg inkludert. Det er et grunnleggende menneskelig behov, og når vi føler oss ekskludert, gjør det vondt. Å bli ekskludert kan skape tristhet eller sinne.² Når vi ikke føler tilhørighet, har vi en tendens til å lete etter et sted der vi føler oss mer vel. Vi må hjelpe alle slik at de kan føle at de hører til i Kirken.

Inkludering slik som Frelseren gjorde

Frelseren var det fullkomne eksempel på å se andres verdi og inkludere dem. Da han valgte sine apostler, brydde han seg ikke om status, velstand eller respekterte yrker. Han verdsatte den samaritanske kvinnen ved brønnen, og vitnet for henne om sin guddommelighet, til tross for at jødene så ned på samaritanene (se Johannes 4). Han ser på hjertet og gjør ikke forskjell på folk (se 1 Samuel 16:7; Lære og pakter 38:16, 26).

Frelseren sa:

“Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre” (Johannes 13:34–35).

Hva kan vi gjøre?

Noen ganger er det vanskelig å si om noen føler seg utenfor. De fleste sier det ikke – i hvert fall ikke så tydelig. Men med et kjærlig hjerte, Den hellige ånds veiledning og en innsats for å være oppmerksom, kan vi gjenkjenne når noen ikke føler seg inkludert på Kirkens møter og aktiviteter.

Mulige tegn på at noen føler seg ekskludert:

- Har et lukket kroppsspråk, at armene for eksempel er tett foldet eller at man alltid ser ned.
- Sitter bak i rommet eller sitter alene.
- Kommer ikke til Kirken eller deltar uregelmessig.

- Forlater møter eller aktiviteter tidlig.
- Deltar ikke i samtaler eller leksjoner.

Dette kan være tegn på andre følelser også, som for eksempel skyhet, angst eller å ikke føle seg vel. Medlemmer kan føle seg “annerledes” når de er nytt medlem av Kirken, kommer fra et annet land eller en annen kultur eller nylig har opplevd en traumatisk livsendring, som for eksempel skilsmisse, et familiemedlems død eller har kommet tidlig hjem fra misjon.

Uansett grunn skulle vi ikke nøle med å rekke ut en kjærlig hånd. Det vi sier og det vi gjør kan skape en følelse av at alle er velkomne og at det er behov for alle.

FORTELL OM DINE ERFARINGER

Send oss dine erfaringer når du har utført omsorgstjeneste til andre eller andre har utført omsorgstjeneste til deg. Gå til liahona.lds.org og klikk på “Submit an Article or Feedback.”

Noen måter vi kan være inkluderende og imøtekommende på

- Sitt ikke alltid sammen med de samme personene i Kirken.

- Inkluder andre i samtaler.

- Ta deg tid til å tenke på hva det virkelig betyr når vi sier at Kirken er for alle, uansett forskjeller. Hvordan kan vi gjøre dette til en realitet?

- Innby andre til å delta på aktiviteter sammen med deg enten det er i eller utenfor Kirkens møter. Du kan inkludere dem i aktiviteter du allerede planlegger.

- Uttrykk kjærlighet og gi oppriktige komplimenter.

- Ikke hold tilbake vennskap bare fordi noen ikke oppfyller dine forventninger.

- Når du ser noe unikt i en person, vær interessert i det istedenfor å overse eller unngå det.

- Finn og bygg på felles interesser.

- Se forbi folks ytre og se den virkelige personen. (For mer om dette emnet, se "Omsorgstjeneste er å se andre slik Frelseren gjør", *Liahona*, juni 2019, 8–11.)

Velsignet ved inkludering

Christl Fechter flyttet til et annet land etter at krig ødela hennes hjemland. Hun snakket ikke språket så veldig godt og kjente ingen i sitt nye nabolag, så til å begynne med følte hun seg isolert og alene.

Som medlem av Kirken tok hun mot til seg og begynte å gå på møter i sin nye menighet. Hun var bekymret for at hennes sterke aksent ville holde folk borte fra å snakke med henne eller at hun ville bli dømt fordi hun var en enslig kvinne.

Men hun møtte andre som overså at hun var annerledes og ønsket henne velkommen i sin vennekrets. De rakte ut en kjærlig hånd, og snart var hun travelt opptatt med å hjelpe til med å undervise en Primær-klasse. Barna var store eksempler på toleranse, og følelsen av å være elsket og at det var behov for henne styrket hennes tro og bidro til å styrke hennes livslange hengivenhet til Herren.

Det er ikke alltid lett å føle seg vel blant mennesker som er annerledes enn oss. Men med øvelse kan vi bli bedre til å verdsette forskjeller og sette pris på de unike bidragene hver person gir. Som eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum sa, kan våre forskjeller hjelpe oss til å bli et bedre, lykkeligere folk: “Kom og hjelp oss å utvikle og styrke en kultur for helbredelse, vennlighet og barmhjertighet mot alle Guds barn.”³ ■

NOTER

1. Se Alexa Lardieri, “Study: Many Americans Report Feeling Lonely, Younger Generations More So”, *U.S. News*, 1. mai 2018, usnews.com.
2. Se Carly K. Peterson, Laura C. Gravens og Eddie Harmon-Jones, “Asymmetric Frontal Cortical Activity and Negative Affective Responses to Ostracism”, *Social Cognitive and Affective Neuroscience*, bind 6, nr. 3 (juni 2011), 277–85.
3. Dieter F. Uchtdorf, “Tro, elske og gjøre”, *Liahona*, nov. 2018, 48.

FINN UT MER

For flere ideer, les “Vi kan gjøre det bedre: Å ønske andre velkommen i flokken”, *Liahona*, sept. 2017.

ANVEND DET DU HAR LÆRT

Søster Linda K. Burton, tidligere generalpresident i Hjelpeforeningen, sa, “Først iaktta, så tjene” (*Liahona*, nov. 2012, 78). Å følge dette rådet kan hjelpe oss til å skape menigheter og grener der alle føler seg inkludert og verdsatt. Her er ytterligere ideer du kan overveie:

- Når vi går inn i vår kirkebygning, kan vi **se oss rundt og iaktta** og finne ut hvem Herren vil at vi skal bringe inn i vår vennskapskrets den dagen.
- Noen ganger unngår vi dem som er annerledes enn oss eller som har det vanskelig fordi vi er redde for å si noe galt til dem. Dette kan gjøre at de føler seg isolerte, og lurar på hvorfor ingen snakker til dem. **Sitt sammen med dem og still oppriktige spørsmål.** Spør dem om deres opplevelse av de utfordringer de har og hvordan du kan være til hjelp.
- I våre taler og i våre søndagsleksjoner kan vi velge å **bruke eksempler som viser at enkeltpersoner og familier i forskjellige situasjoner** kan etterleve evangeliet og nyte dets velsignelser.
- Klassemedlemmene kan bli storlig velsignet når lærere **inkluderer medlemmer av forskjellig alder, nasjonalitet og familiesituasjon.** Vi har mye å lære av de mange trofaste medlemmer av Kirken som har erfaringer som er annerledes enn våre egne.
- Lærere kan skape et sted der alle føler seg trygge på å dele sine erfaringer med å etterleve evangeliet. Når noen bidrar med en kommentar, kan læreren **respondere positivt på det som har blitt delt.** Klassemedlemmene vil da sannsynligvis føle seg mer selvsikre og vel med å dele sine tanker.

Vi er vitner: De tolv apostler i vår tid

Apostler i vår tid deler sine tanker om sitt hellig kall.

Av Sarah Jane Weaver og Jason Swensen

Nytt fra Kirken

Løpet av de 189 år siden Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert, har 102 menn blitt kalt til å virke som medlemmer av De tolv apostlers quorum. Selv om Herren har iverksatt mange forandringer i Kirken siden den tid, er en apostels grunnleggende plikter de samme.

Fra sitt kontor nær Temple Square talte president M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum, om det åndelige ansvar som er gitt til apostlene for å vitne om Frelseren rundt om i hele verden, om den spesielle forbindelsen de har til misjonærer, samt noen vanlige misoppfatninger om det å være “en apostel, seer og åpenbarer.” Da han ble spurt om det var andre medlemmer av De tolv apostlers quorum han ville anbefale fortalte om sitt hellige kall som en del av denne artikkelen, svarte president Ballard raskt: “Ja. Alle sammen.”

Lytt og forstå

Store utfordringer møter dagens apostler. De yter tjeneste til verdensomspennende forsamlinger som blir prøvet ved politisk uro, nedbrytning av familien, nådeløst press i sosiale medier og økonomisk utrygghet. Det er viktig for apostlene å forstå utfordringene og omstendighetene som medlemmene står overfor.

Som Kirkens ledere må apostlene bli kjent med folket og deres omstendigheter for å kunne yte dem bedre tjeneste.

“Vi må lære om de ting som påvirker menneskenes liv,” sa eldste Ulisses Soares. “Apostlene må være i en konstant læringsprosess der de stiller spørsmål og mottar inspirasjon og åpenbaring.”

Så viktig det enn er å forstå hva medlemmene opplever, er det enda viktigere at apostlene lytter nøye til Guds veiledende røst og forstår Herrens vilje, sa president Ballard. “Dette er Herrens kirke, og vår største utfordring er å være sikker på at vi vet hva han vil at vi skal utføre i hans rike her på jord,” sa president Ballard.

Spesielle vitner

Når hver apostel snakker om sitt kall, blir det snart tydelig at administrative saker ikke er det viktigste de tar hånd om. Deres viktigste ansvar er nøyaktig det samme som det alltid har vært – de skal være “spesielle vitner om Kristi navn i hele verden” (Lære og pakter 107:23).

Frelserens siste befaling til sine apostler (se Matteus 28:19–20) var å gå ut og “undervise, vitne, døpe og bygge opp og styrke hans kirke,” sa president Ballard.

Apostlenes ansvar i vår tid har ikke endret seg. “Det viktigste av alt er at vi alltid er vitner om at Jesus Kristus virkelig lever,” sa eldste David A. Bednar. “Vi er ikke administratorer, vi er tjenere for Jesu Kristi evangelium.”

Apostlenes ansvarsoppgave er “å være reisende vitner” som går ut til “alle folkeslag,” sa eldste Jeffrey R. Holland. “Vi ønsker at selv den enhet i denne kirken som er lengst borte, geografisk sett, skal føle at de er nært knyttet til Herrens profet,” sa han. “Det sies ofte: ‘Kirken gjør at verden ikke føles så stor.’ Når det gjelder apostolisk kontakt, håper vi at det alltid vil være slik.”

Nå ut til hver stav

Eldste Quentin L. Cook forklarte at over en fireårsperiode kommer et medlem av De tolv og besøker og har opplæring i profetiske prioriteter for ledere i hver eneste stav og menighet, distrikt og gren i Kirken.

“Lederskapskonferanser har gitt oss mulighet til å oppfylle vårt doktrinære mandat til å ‘bygge opp kirken og ordne alle dens anliggender i alle nasjoner’ [Lære og pakter 107:34] under ledelse av Det første presidentskap,” sa han.

Samlet bidrar disse rike og dypt instruktive opplevelsene med De tolv apostlers quorum til å veilede disse lokale lederne når de tar viktige avgjørelser for å oppmuntre og støtte medlemmer gjennom deres utfordringer, sa eldste Bednar.

“Når vi drar til de forskjellige stedene, føler vi medlemmenes godhet,” sa eldste Gerrit W. Gong. “Vi lytter til erfaringene og vi lærer ting som hjelper oss å forstå, når vi sitter i

råd som et quorum, hva som skjer i de forskjellige delene av verden og i forskjellige grupperinger i Kirken.”

Det å reise på lederskapskonferanser “gir oss muligheten til å treffe vidunderlige, hyggelige mennesker,” sa eldste Cook. “Vi drar hjem til dem, og vi får muligheten til å yte tjeneste til dem ... Det er det å yte tjeneste til de hellige som påvirker oss mest følelsesmessig. Vi gjør det med veiledning fra Den hellige ånd og Frelseren og med kunnskapen vi har fått ved erfaring, noen av disse opplevelsene er for hellig til å dele,” sa han.

Til den ene

Etter 43 år som generalautoritet og nå i sitt fjerde tiår med tjeneste i De tolv apostlers quorum, har president Ballards plikter ført ham til de fleste land i verden, og gitt ham mulighet til å tjene ansikt til ansikt med utallige medlemmer og misjonærer. Millioner har lyttet til hans

Ordet apostel kommer av et gresk ord som betyr “en som er utsendt.” I likhet med de tidlige apostlene, sender Frelseren fortsatt sine apostler ut “i all verden” (Markus 16:15–16).

medlemmer og andre. “Det handler ikke om meg,” sa han. “Det handler om den aktelse og ære medlemmene av denne Kirken har for apostelembedet.”

Eldste Rasband sa at under hans ordinasjon til apostelembedet ble han fortalt: “Vi gir deg en stilling der du skal være et spesielt vitne om Kristi navn i hele verden ... til alle tider og i enhver omstendighet.” Disse ordene ble tatt med i min ordinasjon: ‘til alle tider og i enhver omstendighet.’”

En viktig relasjon

Apostlene og Kirkens mer enn 70 000 heltidsmisjonærer deler et hellig og sågar gjensidig avhengighetsforhold.

Ordet *apostel* kommer fra et gresk ord som betyr “en som er utsendt,” forklarte eldste Dale G. Renlund. Overvei Frelserens tydelige instruks til sine apostler i fordums tid: “Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen! Den som tror og blir døpt, skal bli frelst” (Markus 16:15–16).

Når de følger denne befalingen er De tolv “rettferdig engasjert” i misjonærarbeidet og i å bringe ut evangeliets budskap, sa president Ballard.

Som Paulus i fordums tid, delegerer apostlene med bønnens hjelp sine plikter til å dele evangeliet med andre. Og, i likhet med apostlene, blir misjonærene sendt over hele jorden for å undervise i Kristi evangelium. “Det er De tolv som tildeler dem til misjonene, ved at de bruker de nøklene som de har,” sa eldste Bednar. “Så vi sender dem dit.”

Herren forblir lederen av misjonærarbeidet. Han bemyndiger sine levende apostler, som gis i oppdrag å virke i det utøvende råd for misjonærer i forskjellige perioder, til å kommunisere sine ønsker til heltidsmisjonærene som arbeider på misjonsmarken. Slike administrative plikter går utover å bare “administrere organisasjonen,” sa eldste Bednar. Apostlene har prestedømsnøklene til Israels innsamling. “Vi gir åndelig

generalkonferansetaler og andakter. Men selv om han har et globalt ansvar, lar Den hellige ånd ham knytte seg til og velsigne enkeltpersoner. Dette tilsynelatende paradokset er Frelserens måte, sa han. “Jeg får noen ganger brev fra noen som skriver: ‘Jeg var på et møte, og du sa noe som forandret livet mitt.’ Det er Den hellige ånds kraft. Herren styrer hver minste detalj i sin kirke.”

“Utallige enkle og rørende opplevelser med medlemmer av Kirken over hele verden” definerer den apostoliske tjeneste, sa eldste Bednar. “Herren sender et medlem av De tolv s quorum til konkrete steder til bestemte tider der vi møter trofaste siste-dagers-hellige og andre som ofte strever eller trenger trøst og oppmuntring. Gud tilrettelegger disse møtene,” sa eldste Bednar.

Eldste Ronald A. Rasband sa at etter at han ble kalt til apostelembedet, lærte han at han måttet legge til ekstra tid til hver aktivitet i livet sitt slik at han kunne hilse på Kirkens

President Ballard i Spania

Eldste Holland i England

Eldste Uchtdorf i Russland

overblikk og rettledning slik at arbeidet utføres på den måten som Herren ønsker,” sa han.

Eldste Dieter F. Uchtdorf leder Kirkens utøvende råd for misjonærer. På skrivebordet sitt har han en liten bronseskulptur av et misjonærledsagerpar fremstilt som om de trækker ivrig på sykler, kanskje på vei til en undervisningsavtale. Når han ser på denne bronseskulpturen blir han minnet om den ubrytelige forbindelsen mellom apostlene og misjonærene. “Hver og en av de 70 000 misjonærene utfører en hellig tjeneste og er kalt av Herren med et brev fra Guds profet til å være Frelserens representant. De er De tolv forlengede arm.”

“Når som helst vi har tid, møter vi med dem,” sa president Ballard. “Vi lar dem stille spørsmål. Vi prøver å hjelpe dem å finne, undervise, døpe og styrke vår himmelske Faders barn.”

I samarbeid sendes begge gruppene for å dele evangeliets gode nyheter over hele verden. “Vi ser på heltidsmisjonærene som våre ledsagere,” sa eldste D. Todd Christofferson.

Misoppfatninger

Noen utenforstående kan tro at Kirken ledes som en bedrift, men apostelembedet “er ikke som å være en bedriftsleder, det er ganske annerledes,” sa eldste Gary E. Stevenson. “Roller som en Jesu Kristi apostel er egentlig en tjenesteytende, pastoral rolle.” Rollen som et vitne om Jesus Kristus til verden “utdanner og kjennetegner oss.”

Eldste Neil L. Andersen sa at i De tolv apostlers quorum finnes det ingen grupperinger, lobbyvirksomhet

eller maktsentre. Der er “meningsforskjeller,” men “der er ingen egoer.”

Herren setter mange mennesker fra forskjellige yrker og bakgrunner sammen, sa eldste Andersen. Men “de er like i sitt vitnesbyrd om Frelseren og i sin ydmykhet. De søker ikke etter posisjoner, de prøver ikke å være den smarteste personen i rommet. Herren kan arbeide med det. Jeg har aldri sett noen [av De tolv] vise sinne, og jeg har aldri sett noen være nedlatende mot noen.”

Ydmykhet kjennetegner apostelembedet, sa eldste Uchtdorf. Kallet deres gjør dem gjenkjennelig nesten uansett hvor de reiser, “men vi vet at det ikke handler om oss – det handler om Ham. Vi representerer Ham ... Det handler om Hans storhet.”

Vi er alle kalt til å tjene

Etter Frelserens død og oppstandelse, underviste han sine disipler i 40 dager, og fór så opp til himmelen. På grunn

Eldste Christofferson i Mexico

Eldste Bednar i Peru

Eldste Cook i Argentina

av den ledige plassen i De tolv apostlers quorum – skapt av Judas Iskariots forræderi og død – samlet quorumet seg og ba til Herren.

To menn, Mattias and Barsabbas, ble funnet, og apostlene ba om at Herren måtte vise dem “hvem av disse to du har utvalgt ... Loddet falt på Mattias, og han ble regnet som apostel sammen med de elleve” (se Apostlenes gjerninger 1:23–26).

Da som nå er “det å bli kalt som apostel ikke noe man presterer eller oppnår,” forklarte eldste Renlund. “Det er ikke et kall man gjør seg fortjent til. Mattias, i Apostlenes gjerninger kapittel 1, ble valgt av Gud istedenfor Barsabbas. Gud fortalte oss ikke hvorfor. Men det vi skulle forstå er at Barsabbas’ vitnesbyrd som æret Frelseren og hans oppstandelse, var likestilt med Mattias’.”

Gud valgte, forklarte han. “Hvis Barsabbas oppfylte det kallet han hadde, ble hans belønning ikke noe annerledes enn den Mattias ville motta, dersom han foredlet sitt kall.

Eldste Andersen i Brasil

Akkurat som Barsabbas’ vitnesbyrd var likestilt med Mattias’ vitnesbyrd, er hvert medlem av Kirken berettiget til og kan “utvikle en apostel-lignende relasjon til Herren,” sa president Ballard.

Tjeneste for Herren og for Kirken er “et privilegium og en velsignelse. Det er en ære,” sa eldste Uchtdorf. “Herren viser sin kjærlighet til oss, og vi kan vise vår kjærlighet til Herren ved å gjøre hva det enn er han ber oss om å gjøre.”

En hellig opplevelse

Det å være en del av et reisende høyråd er en hellig opplevelse, sa eldste Andersen. “Når vi bærer vitnesbyrd, påvirker dette vitnesbyrdet mennesker sterkt, dels på grunn av vår ordinasjon.”

Eldste Christofferson sa at tidlig i hans virke som apostel, følte han seg overveldet av de forventningene han opplevde. Men han fikk et enkelt budskap fra Herren: “Glem deg selv og hva folk måtte synes om deg, enten de er imponert eller skuffet eller hva som helst annet. Bare fokuser på det jeg ønsker å gi dem gjennom deg. Fokuser på det jeg ønsker at de skal høre gjennom deg.”

For flere år siden besøkte eldste Christofferson Mérida i Venezuela, der en liten gutt, kanskje 7 år gammel, fikk øye på ham gjennom et vindu og ropte: “*El Apostol, el Apostol!*” (“Apostelen, apostelen!”).

“Det er en veldig enkel hendelse, men den illustrerer for meg dybden av den takknemlighet til og med barn føler for kallet,” sa han. “Det handler ikke om personen som har kallet. Dette barnet hadde lært denne takknemligheten for kallet og hva det representerer. ■

*Ved å velge å
oppholde De tolv
apostler, viser
Kirkens medlemmer
sin tillit til hver
apostels løfte
om lydighet mot
Frelseren.*

Hvordan kan vi oppholde våre ledere?

Av Sarah Jane Weaver og Jason Swensen

Nytt fra Kirken

I den vanskelige tiden etter at en skogbrann ødela hele nabolag i Sonoma County i California i oktober 2017, reiste eldste Ronald A. Rasband i De tolv apostlers quorum til rammede lokalsamfunn for å være sammen med de siste-dages hellige.

Han dro for å yte omsorgstjeneste. Han og søster Melanie Rasband trøstet utslitte medlemmer i deres møtehus og i utkanten av deres forkullede hjem.

Uansett hvor han gikk, kom medlemmer frem for å håndhilse på ham. Det var en anerkjennende gest. De takket apostelen for hans støtte. Men hvert håndtrykk kommuniserte den samme beskjeden: “Jeg oppholder deg.”

En troens handling

Oppholdelse er en hellig handling som knytter medlemskap i Kirken til Kirkens ledere, sier eldste Gary E. Stevenson. Med mer enn 16 millioner medlemmer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, er det relativt få av Kirkens medlemmer som noen gang vil få snakke ansikt til ansikt med en apostel eller trykke en apostels hånd. Men hvert medlem har muligheten til å ha en personlig forbindelse med disse og andre av Kirkens ledere gjennom hans eller hennes formelle oppholdelse og daglige støttende handlinger, sier president M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum.

“Vi oppholder med å løfte vår hånd, men også med vårt hjerte og våre handlinger,” sier eldste Gerrit W. Gong. “Vi oppholder Kirkens ledere på samme måte som vi oppholder hverandre. Vi vet at vi er bundet ved en pakt.”

Det å be for apostlene er en uvurderlig del av oppholdelsen, sier eldste Ulisses Soares. “Vi er vanlige mennesker, og Herren har kalt oss til noe som vi ikke kan klare på egenhånd. Men vi føler at vi kan gjøre disse oppgavene fordi folk ber for oss.”

Tro både forutsetter og etterfølger oppholdelsen, legger eldste Soares til. “Ved å oppholde apostlene, hjelper du Frelseren å fullføre sitt verk. Din tro hjelper Herren til å gjennomføre det han kommuniserer gjennom sine profeter og åpenbarere.”

“Jeg liker svært godt symbolikken med armer løftet i rett vinkel og betydningen bak det,” sier eldste Jeffrey R. Holland. For apostlene er det å bli oppholdt av Kirkens medlemmer åndelig sett det samme som å få livgivende føde, legger han til. “Hver stemme teller, og alle som ønsker å tjene vil få muligheten til det. Ingen trenger å utføre tjeneste i Kirken alene, uansett hvilket kall vi har.”

Eldste Rasband i India, eldste Stevenson i Hong Kong, eldste Renlund i Brasil, eldste Gong i Shanghai, China, eldste Soares på Brigham Young University

En langvarig praksis

Oppholdelse av apostlene er en siste-dagers praksis som går tilbake til gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium. Fra første dag ble de tidlige hellige innbudt til å samtykke i kalleten av ledere i Kirken og å oppholde dem i dette kallet.

Den 6. april 1830 samlet Joseph Smith og hans nydøpte tilhengere seg i et lite tømmerhus på gården til Peter Whitmer sr. i Fayette, Seneca County, New York.

Joseph reiste seg og spurte de tilstedeværende om de ønsket organiseringen av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Ved å bruke prinsippet om felles samtykke, løftet medlemmene hendene sine og samtykket enstemmig. Deretter samtykket de til at Joseph Smith og Oliver Cowdery skulle være deres lærere og åndelige veiledere.

“Medlemskap i Kirken er en meget personlig sak,” sier eldste Holland. “Hver person teller. Det er derfor vi fungerer etter prinsippet om felles samtykke. Vi ønsker at alle skal ha en mening, uttrykke seg selv og være forent mens vi går fremover.”

En handling som oppløfter oss alle

Når medlemmene av De tolv apostlers quorum tar imot kallet til apostlembedet blir de “[nødet]” til å følge Herrens vilje, sier Dale G. Renlund. Ved å velge å oppholde De tolv, viser medlemmer sin tillit til hver apostels løfte om lydighet mot Frelseren.

Siste-dagers-hellige som oppholder den enkelte apostel, oppholder på samme tid det forente quorumet, sier eldste Quentin L. Cook.

Den hellige oppholdelsen støtter og velsigner apostlene – men den løfter også dem som oppholder, legger eldste Cook til. “Den gir dem kraft og velsigner dem og gir dem veiledning.”

Dette betyr at akkurat som medlemmene som var svært påvirket av brannen i Santa Rosa ga sin støtte til eldste Rasband, kan medlemmer over hele verden bli løftet når de oppholder hvert medlem av De tolv. ■

Vår vedvarende pionerarv

Ijuli 1847 ankom det første kompaniet med pionerer Salt Lake Valley etter å ha dratt over det vestlige Amerika på leting etter et nytt hjem der de hellige kunne tilbe Herren uten forfølgelse. Mange medlemmer i Nord-Amerika kan spore sin arv tilbake til disse pionerforfedrene. Men for de fleste medlemmene av Kirken rundt om i verden begynte deres pionerarv et annet sted, enten med nære forfedre som ble medlem av Kirken eller kanskje med dem selv da de ble den første i sin familie, lokalsamfunn eller nasjon til å ta imot evangeliet.

Denne måneden, når vi feirer våre pionerforfedre, kan du spørre deg selv: Hvor begynte min trosarv? Hvilke ofre gjorde pionerene blant mine forfedre for å vie sitt liv til Kirken? Hvordan kan jeg hedre og dele deres arv? Hva kan jeg gjøre for å hjelpe andre til å forstå og hedre sin pionerarv? ■

TROENS ARV

“Vi må være sikre på at troens arv fra dem [pionerene] aldri går tapt. La

deres heroiske liv røre ved våre hjerter, og spesielt hjertene til våre unge, så lyset av et sant vitnesbyrd og usvikelig kjærlighet til Herren og hans kirke kan skinne klart i hver enkelt av oss, som det gjorde i våre trofaste pionerer.”

President M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum, “Tro i hvert steg”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 23–24.

Med klokken fra øverst til venstre: *Woman Holding Book of Mormon and Basket of Flowers* [Kvinne som holder Mormons bok og en kurv med blomster], av Jubal Aviles Saenz

Building Now for Eternity [Bygg for evigheten nå], av Sylvia Huege de Serville

Awake, Awake, Put on Thy Beautiful Garments [Våk opp, våkn opp, ta på deg dine skjønneste klær], av Natalie Ann Hunsaker

The Visit [Besøket], av Chu Chu

* *Joseph William Billy Johnson: Holiness to the Lord* [* Joseph William Billy Johnson: Helliget Herren], av Emmalee Rose Glauser Powell

Family Reading [Familie som leser], av Jose Manuel Valencia Arellano

A Stop along the Way [En stans underveis], av Carmelo Juan Cuyutupa Cannares

The Fruit of Joy [Gledens frukt], av Nanako Hayashi

Alle bilder utenom det som er merket, samt andre bilder fra Church History Museums internasjonale kunstkonkurranser kan sees på Internett på lds.org/go/71921.*

LÆR MER OM DINE PIONERER

For å lære mer om historien til og pionerene i Kirken i ditt hjemland, gå til history.lds.org/ **GlobalHistories**.

Av eldste
Patrick Kearon
i De syttis
presidentskap

Et mer hellig mønster for TJENESTE

Måtte vi følge den levende Kristus mer villig, mer effektivt, når vi streber etter å bli hans sanne disipler gjennom omsorgstjeneste på hans måte.

Da jeg var 15 eller 16 år, var jeg svært selvopptatt og, som mange av oss i vår ungdomstid, urolig og usikker og sårbar. Jeg følte meg fortapt, usikker og klosset. Det hjalp ikke at mine foreldre bodde langt borte i Saudi-Arabia mens jeg oppholdt meg på en kostskole på et øde sted på kysten i England. Når det gjelder skolen, ville Galtvort med Slur vært mer innbydende.

Det var vanlig med dårlig vær langs kysten, men én vinter kom det inn en spesielt kraftig storm over Irskesjøen med orkan styrke i vindkastene. Omtrent 5 000 hjem ble oversvømt, og folk gikk tomme for mat og ble isolert uten elektrisitet eller andre kilder til oppvarming og lys i hjemmene sine.

Da flommen begynte å trekke seg tilbake, ble vi utsendt fra skolen for å hjelpe til med å rydde opp. Jeg ble overveldet over å oppleve en slik naturkatastrofe på nært hold. Det var vann og gjørme over alt. De som hadde vært utsatt for flommen var avmagret og askegrå i ansiktet. De hadde ikke sovet på flere dager. Mine skolekameraer og jeg begynte å arbeide, vi flyttet vannskadede eiendeler til etasjer lenger opp og fjernet ødelagte tepper.

Men det som overrasket meg mest var den enhetsfølelsen som utviklet seg. Det bare oppsto en vidunderlig god følelse mellom mennesker som var knyttet sammen for en verdig sak under utfordrende omstendigheter. Jeg tenkte senere over at alle de følelsene av usikkerhet som vanligvis opptok så mye av tenåringsstankene mine forsvant mens jeg var involvert i denne store innsatsen for å hjelpe naboene våre.

Denne oppdagelsen om at det å hjelpe andre var en motgift mot min dystre, selvpptatte tilstand, burde bevirket forandring. Men det gjorde den ikke, fordi oppdagelsen ikke sank dypt nok inn, og jeg reflekterte ikke nok over det som hadde funnet sted. Den forståelsen kom senere.

Innbydelsen til å yte omsorgstjeneste

Jeg overveide dette under generalkonferansen i april 2018 mens jeg lyttet til det gjentagende kallet om å yte omsorgstjeneste på Frelserens måte – og gjøre det av kjærlighet, i erkjennelsen av at alle dem som er rundt oss er vår himmelske Faders barn.

Vi vil tjene, ikke fordi vår tjeneste blir tellet og målt, men fordi vi elsker vår Fader i himmelen og er motivert av et høyere og edlere mål – å hjelpe våre venner til å finne og forbli på stien som leder hjem til Ham. Vi viser kjærlighet og yter tjeneste for vår neste slik Jesus ville ha gjort hvis han var i vårt sted, ved å virkelig søke å forbedre menneskers liv og lette deres byrder. Det er derfra glede og varig tilfredsstillelse kommer, for både giveren og mottageren, når vi deler fruktene av å kjenne og føle vår evige verdi og Guds evige kjærlighet til hver enkelt av oss.

“Et karakteristisk trekk ved Herrens sanne og levende Kirke vil alltid være en organisert, rettet innsats for å tjene det enkelte av Guds barn og deres familie,” sa president Russell M. Nelson. “Fordi det er hans kirke, skal vi som hans tjenere yte tjeneste til den ene, akkurat som han gjorde. Vi skal tjene i hans navn, med hans kraft og myndighet, og med hans kjærlige vennlighet.”¹

Jeg vet at hvis vi gir akt på kallet om å yte omsorgstjeneste, kan vi heve oss over oss selv, vokse i tro, selvillit og lykke, og overvinne vår selvsentring og følelsen av tomhet og dysterhet som kommer med den.

Omsorgstjeneste forandrer oss

Det vakre i denne form for tjeneste er at den hjelper andre, men den forvandler også oss ved å ta oss bort fra vår bekymring, frykt, engstelse og

tvil. Til å begynne med distraherer ganske enkelt tjeneste til andre oss fra våre egne problemer, men det forandrer seg raskt til noe mye høyere og vakrere. Vi begynner å oppleve lys og fred, nesten uten å innse det. Vi blir beroliget, varmet og trøstet. Og vi føler en glede som vi ikke kan få på noen annen måte.

Som president Spencer W. Kimball (1895–1985) forklarte: “Skriftens betydning av et liv i overflod er den åndelige sum vi får når vi flerdobler vår tjeneste for andre og investerer våre talenter i tjeneste for Gud og mennesker.” Han la til: “Vi blir mer betydningsfulle når vi tjener andre – det blir i sannhet lettere å ‘finne’ seg selv fordi det da blir så mye mer av oss å finne!”²

Et kall fra Mesteren

Da Frelseren kalte Peter, Andreas, Jakob og Johannes til å følge ham, forandret deres retning og fokus seg umiddelbart: “De forlot da straks sine garn og fulgte ham” (Matteus 4:20).

Etter at Frelseren var blitt tatt fra dem på den grusomme måten, vendte de tilbake til fiskingen sin, til det de følte at de kunne. Ved én anledning kom den oppstandne Frelseren til dem mens de fisket forgjeves.

“Han sa til dem: Kast garnet på høyre side av båten, så får dere fisk! De kastet det da ut, og nå maktet de ikke å trekke det opp, så mye fisk var det” (Johannes 21:6).

Dette var ikke bare en demonstrasjon av at han ikke hadde mistet noe av sin kraft, men også et svært virkningsfullt bilde på at de så på feil sted og fokuserte på feil ting. Mens de spiste fisk sammen på bredden, spurte Frelseren Peter tre ganger om han elsket ham. Hver gang, med voksende engstelse, svarte Peter at det gjorde han. Etter hvert av Peters svar, ba Jesus ham fø hans får. (Se Johannes 21:15–17.)

Hvorfor spurte Frelseren Peter tre ganger om han elsket ham? Peter hadde tidligere blitt kalt til å følge Jesus, og han hadde reagert umiddelbart, og lagt fiskingen bak seg. Men da Jesus ble tatt fra dem, sørget Peter. Han følte seg bortkommen. Han vendte tilbake til den ene tingen han følte at han kunne – å fiske. Nå ville Jesus at Peter virkelig skulle høre ham og denne gangen virkelig forstå alvoret i hans innbydelse. Han måtte få Peter til å forstå hva det betydde å være en disippel av den oppstandne Kristus, nå da han ikke lenger fysisk kunne være ved deres side.

Hva ønsket Herren av Peter? Han ville at Peter skulle fø hans får, hans lam. Dette var den jobben som trengte å gjøres. Peter gjenkjente dette milde, direkte kallet fra sin Mester, og seniorapostelen responderte tappert og fryktløst ved å gi resten av sitt liv til den tjeneste han hadde blitt kalt til.

Begynn med bønn

Vi har en annen ledende apostel på jorden i dag. President Nelson gir innbydelsen om å fø Jesu får til dere og meg. Med alle distraksjonene som er rundt oss og så mange mindre betydningsfulle ting som krever vår oppmerksomhet, er utfordringen å *besvare* denne innbydelsen og *handle* – faktisk gjøre noe, virkelig gjøre en forandring og leve annerledes.

Spørsmålet ditt nå kan være: “Hvor skal jeg begynne?”

Begynn med bønn. President Nelson har oppfordret oss til å “overgå [vår] nåværende åndelige evne til å motta personlig åpenbaring.”³ Spør din Fader i himmelen om hva du kan gjøre, og for hvem. Handle ifølge ethvert inntrykk du får, uansett hvor ubetydelig det kan synes. Handle ifølge det. Enhver liten vennlig handling får oss til å se utover og fører til sine egne velsignelser. Det kan være en vennlig, uventet tekstmelding til noen. Kanskje det er en blomst, noen småkaker eller et vennlig ord. Kanskje det er å rydde i en hage eller i en bakgård, gjøre en klesvask, vaske en bil, klippe gress, måke snø eller bare lytte.

Som søster Jean B. Bingham, Hjelpeforeningens generalpresident, har sagt: “Noen ganger tror vi at vi må gjøre noe stort og heroisk for at det skal ‘telle’ som å tjene vår neste. Men enkle tjenestegjeringer kan ha dyptgripende innflytelse på andre – så vel som oss selv.”⁴

Du vil kanskje nøle med å ta det første skrittet, overbevist om at du ikke har tid, eller at du ikke egentlig vil utgjøre noen forskjell, men du vil bli forundret over hva selv en liten ting kan gjøre. President Nelson har fremlagt et høyere og mer hellig mønster for tjeneste for dere og meg. Når vi responderer, vil vi oppdage hvor tilfredsstillende, frigjørende og beroligende det er for oss, og hvordan vi kan være en som bringer forandring og trøst i andres liv.

Noen ganger, for eksempel etter å ha fullført en misjon, kan vi bli fristet til å si: "Jeg har gjort det. La noen andre tjene. Jeg vil ha en pause." Men det er ingen pause fra sann omsorgstjeneste. Det er en livsstil. Vi kan ta pauser fra våre vanlige aktiviteter og ferier for å hvile og samle krefter, men det er ingen pause fra vårt paktsansvar om å elske hverandre som han har elsket oss og å fø hans får.

Den verdensomspennende Kirkens tjenestegjering

Jeg er så stolt over å tilhøre en kirke som setter omsorgstjeneste ut i praksis. Bare i 2017 ga våre medlemmer over 7 millioner frivillige timer til dyrking, innhøsting og distribusjon av mat til de fattige og trengende. Kirken skaffet rent vann til en halv million mennesker og rullestoler til

49 000 personer i 41 land. Frivillige skaffet briller og oftalmologiske tjenester, og ga opplæring til 97 000 omsorgspersoner for personer med synshemminger i 40 land. Tretti-tre tusen omsorgspersoner fikk opplæring i stell av nyfødte i 38 land. For ikke å nevne Helping Hands [Hjelpende hender] der hundretusener av vårt folk har gitt millioner av timer de senere år. Medlemmer av Jesu Kristi Kirke løper til for å hjelpe dem som er rammet av små og store katastrofer, så vel som å forbedre sine nabolag og lokalsamfunn.

Kirkens nye JustServe-initiativ, som gir en oversikt over tjenestemuligheter, har allerede over 350 000 registrerte frivillige som har bidratt med millioner av timer for å hjelpe til i sine lokalsamfunn.⁵

Dette er en kirke i handling. Dette er det vi gjør. Det er dette dere gjør. La dette være et avgjørende karaktertrekk ved hvem du er.

Tre typer tjeneste

Jeg vil gjerne fremheve tre typer omfattende tjeneste som hver enkelt av oss har muligheten til å engasjere oss i.

1. Den slags tjeneste som vi blir tildelt eller innbudt til å utføre som en ansvarsoppgave i Kirken. Vi vil strebe etter den slags omsorgstjeneste som er verdsatt, ikke målt, når vi tenker på, ber for og hjelper dem vi er blitt gitt ansvaret for å ta vare på.

2. Den slags tjeneste vi velger å gjøre av egen vilje. Dette er en utvidelse av den første, som vil strømme inn i alle våre daglige handlinger og samhandlinger når vi mer bevisst søker å glemme oss selv og vende oss utover mot andre. Det finnes ikke noe formelt oppdrag, men vi er motivert av et ønske om å følge Kristus, og begynner med å være mer vennlig og oppmerksom mot dem vi omgås.

3. Offentlig tjeneste. Når det er passende, involver dere i politikk med fokus på tjeneste og

på å bygge opp enkeltpersoner og lokalsamfunn. Unngå den politiske stammekulturen som har blitt så polarisert, stridende og ødeleggende på tvers av samfunn, land og kontinenter. Slå dere sammen med andre politikere som arbeider for å gi helbredelse til urolige liv i sin egen jurisdiksjon og utover. Dere kan være en stemme som gir balanse og mening, og oppfordre til rettferdighet i alle deler av samfunnet. Det er et voksende behov for at dere bidrar med deres krefter til denne slags verdig samfunnsengasjement.

Vi kan forandre vår egen verden

Når vi leser nyhetene føler vi kanskje at verden bare blir verre og verre. Hvis hver enkelt av oss handler på små og store måter hver dag, kan vi endre vår egen verden og den til dem vi omgås. Når du tjener din neste og tjener *sammen* med din neste i lokalsamfunnet, vil du få venner som deler ditt ønske om å hjelpe. Disse vil bli sterke vennskap, og bygge broer på tvers av kulturer og trosretninger.

Hvis dere vil ta imot innbydelsen om å tjene slik Jesus gjør, vil dere bli forandret, og bli stadig mer uselviske. Dere vil oppdage den glede som kommer ved å yte omsorgstjeneste på Frelserens måte, og legge bak dere

engstelse og usikkerhet og den dysterhet som kommer fra deres opplevde utilstrekkelighet.

Kanskje det har kommet et navn eller en sak til deres sinn. Dette er sannsynligvis en innbydelse fra Ånden, og kanskje dere har fått den før. Rekk ut en hånd, se ut og løft opp. Velg å respondere på denne innbydelsen og be i dag for å finne ut hva du kan gjøre. Når dere ser og føler de velsignelser dette gir dere og dem dere yter tjeneste til, vil dere ønske å gjøre dette til et daglig mønster.

Vårt høyeste og beste forsøk er å dele lyset, håpet, gleden og hensikten med Jesu Kristi evangelium med alle Guds barn og hjelpe dem å finne veien hjem. Å hjelpe, tjene og yte omsorg til dem er tilkjennegivelser av evangeliet i handling. Når vi gjør dette til en livsstil, vil vi oppdage at det tilfredsstiller oss på en unik måte, og det er slik vi kan finne den fred og glede som vi kan ha gått glipp av.

Dette er slik Frelseren levde, og dette er hvorfor han levde – for å gi den fullkomne lindring og fullstendige helbredelse gjennom sin store, uendelige forsoningsgave for dere og for meg. Måtte vi følge den levende Kristus mer villig, mer effektivt, når vi streber etter å bli hans sanne disipler gjennom omsorgstjeneste på hans måte. ■

Fra en verdensomspennende andakt for unge voksne: "A Hallmark of the Lord's True and Living Church" [Et karakteristisk trekk ved Herrens sanne og levende kirke], holdt ved Brigham Young University – Idaho 6. mai 2018.

NOTER

1. Russell M. Nelson, "Omsorgstjeneste med kraft og myndighet fra Gud", *Liahona*, mai 2018, 69.
2. Spencer W. Kimball, "Et rikt liv", *Lys over Norge*, juni 1979, avsnitt 9, 13.
3. Russell M. Nelson, "Åpenbaring for Kirken, åpenbaring for vårt liv", *Liahona*, mai 2018, 95.
4. Jean B. Bingham, "Omsorgstjeneste på Frelserens måte", *Liahona*, mai 2018, 104.
5. Se JustServe.org. Det er tilgjengelig i Nord-Amerika og blir utprøvd i Mexico, Storbritannia, Puerto Rico og Australia.

Kapittel 1

Samle sammen et kompani

Forfatterens anmerkning: Dette er et utdrag fra kapittel 1 i Hellige: Ingen vanhellig hånd, bind 2 i serien Hellige. Bind 1, Sannhetens banner, som ble utgitt i fjor, avsluttet med at de første siste-dagers-hellige mottok sin begavelse i Nauvoo tempel og gjorde seg klar til å forlate Nauvoo for å reise vestover.

Tusenvis av siste-dagers-hellige ble stille da Lucy Mack Smiths stemme gjenlød i den store forsamlingssalen i første etasje av det nesten ferdige tempelet i Nauvoo. Det var om morgenen 8. oktober 1845, den tredje og siste dagen av høstkonferansen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. I visshet om at hun ikke ville få så mange flere muligheter til å tale til de hellige – særlig nå som de planla å forlate Nauvoo og dra til et nytt hjem langt borte i vest – talte Lucy med en kraft som var langt utenfor det hennes skrøpelige sytti år gamle kropp skulle tilsi.

“Den 22. september var det atten år siden Joseph tok platene opp av jorden”, vitnet hun, “og det var atten år forrige mandag siden Joseph Smith, Guds profet –”¹

Hun stoppet opp, og mintes Joseph, sin sønn, som led martyrdøden. De hellige i rommet visste allerede hvordan en Herrens engel hadde ledet ham til et sett med gullplater som var begravet på en høyde som het Cumorah. De visste at Joseph hadde oversatt platene med Guds gave og kraft og utgitt oppteignelsen som Mormons bok. Men hvor mange av de hellige i forsamlingssalen hadde virkelig kjent ham?

Lucy kunne ennå huske da Joseph, som da bare var tjueen år gammel, først hadde fortalt henne at Gud hadde betrodd ham platene. Hun hadde vært spent hele morgenen, redd for at han skulle komme tomhendt tilbake fra høyden, slik han hadde gjort de fire foregående årene. Men da han kom hjem hadde han raskt beroliget nervene hennes. “Ikke vær engstelig”, sa han. “Alt er vel.” Han hadde deretter gitt henne uttyderne som Herren hadde frembragt til oversettelsen av platene, pakket inn i et lommetørkle, som bevis på at han hadde lyktes med å få tak i oppteignelsen.

Det hadde bare vært en håndfull troende da, de fleste medlemmer av familien Smith. Nå bodde det mer enn elleve tusen hellige fra Nord-Amerika og Europa i Nauvoo i Illinois, der Kirkens medlemmer hadde samlet seg de seks siste årene. Noen av dem var nye i Kirken og hadde ikke hatt mulighet til å møte Joseph eller hans bror Hyrum før en pøbelgjeng skjøt og drepte de to mennene i juni 1844.² Det var derfor Lucy nå ønsket å tale om de døde. Hun ønsket å vitne om Josephs profetiske kall og sin egen families rolle i gjengivelsen av evangeliet, før de hellige flyttet.

I mer enn en måned hadde voldelige pøbelgjenger satt fyr på de helliges hjem og forretninger i bosetningene i nærheten. I frykt for sitt liv hadde mange familier flyktet til det relativt trygge Nauvoo. Men pøbelgjengene hadde bare vokst seg sterkere og blitt mer organisert ettersom ukene gikk, og snart hadde bevæpnede sammenstøt funnet sted mellom dem og de hellige. Delstaten og de nasjonale myndighetene gjorde imellomtiden ingenting for å beskytte de helliges rettigheter.³

I tro på at det bare var et spørsmål om tid før pøbelgjengene angrep Nauvoo, hadde Kirkens ledere forhandlet frem en midlertidig, skjør fred ved å gå med på å evakuere de hellige fra området før våren kom.⁴

Ledet av guddommelig åpenbaring planla Brigham Young og de andre medlemmene av De tolv apostlers quorum å flytte de hellige mer enn 1 600 kilometer vestover, til den andre siden av Rocky Mountains, like utenfor De forente staters grenser. Som Kirkens presiderende quorum hadde De tolv bekjentgjort denne avgjørelsen til de hellige på den første dagen av høstkonferansen.

“Herren planlegger å lede oss til et sted der vi kan ha større frihet”, erklærte apostelen Parley Pratt, “der vi kan nyte rettighetene frihet og likestilling.”⁵

Lucy visste at de hellige ville hjelpe henne på denne reisen hvis hun valgte å dra. Åpenbaringer hadde befalt de hellige å

samle seg på ett sted, og De tolv var fast bestemt på å utføre Herrens vilje. Men Lucy var gammel og trodde ikke at hun kom til å leve særlig mye lenger. Når hun døde ønsket hun å bli gravlagt i Nauvoo i nærheten av Joseph, Hyrum og andre familiemedlemmer som hadde gått bort, også hennes ektemann, Joseph Smith sr.

Dessuten skulle mange av hennes nålevende familiemedlemmer bli værende i Nauvoo. Hennes eneste gjenlevende sønn, William, hadde vært et medlem av De tolv's quorum, men han hadde avvist deres lederskap og nektet å dra vestover. Hennes tre døtre – Sophronia, Katharine og Lucy – skulle også være igjen. Det skulle hennes svigerdatter Emma, profetens enke, også.

Da Lucy talte til forsamlingen, ba hun tilhørerne om å ikke engste seg for reisen som lå foran dem. “Ikke bli motløse og si at dere ikke kan få tak i vogner og saker og ting”, sa hun. Til tross for fattigdom og forfølgelse hadde hennes egen familie oppfylt Herrens bud om å utgi Mormons bok. Hun oppfordret dem til å lytte til sine ledere og behandle hverandre godt.

“Som Brigham sier, må dere alle være ærlige, ellers vil dere ikke komme frem dit”, sa hun. “Hvis dere føler sinne eller blir fornærmet, vil dere få problemer.”

Lucy talte mer om familien sin, den forferdelige forfølgelsen de hadde opplevd i Missouri og Illinois, og prøvelsene som lå foran de hellige. “Jeg ber om at Herren må velsigne Kirkens ledere, bror Brigham og alle de andre”, sa hun. “Når jeg drar til en annen verden, ønsker jeg å møte dere alle.”⁶

I januar 1846 møtte Brigham ofte med De tolv's quorum og et råd bestående av femti medlemmer, en organisasjon som hadde tilsyn med Guds rikes timelige anliggender på jorden, som skulle planlegge den beste og raskeste måten å evakuere Nauvoo på og etablere et nytt samlingssted for de hellige.

Heber Kimball, hans medapostel, anbefalte at de sendte et lite kompani med hellige vestover så snart som mulig.

“Samle sammen et kompani som kan forberede seg selv”, rådet han, “til å være klar på kort varsel når de blir kallet på til å gå fremover og forberede et sted for sine familier og de fattige.”

“Hvis et fremskutt kompani skal dra og plante denne våren”, påpekte Orson Pratt, “vil det være nødvendig å starte den første februar.” Han undret på om det ville være klokere å slå seg ned litt nærmere, noe som ville gi dem mulighet til å plante tidligere.

Brigham Young (over) og De tolv apostlers quorum fulgte Herrens rettleiding om å flytte de siste-dagers-hellige mer enn 1 600 km vestover, til den andre siden av Rocky Mountains, for å søke tilflukt fra forfølgelsene.

Brigham mislikte forslaget. Herren hadde allerede rettleidet de hellige til å slå seg ned nær Great Salt Lake. Innsjøen var en del av Great Basin, et stort bassengformet område omgitt av fjell. En stor del av området var tørt land og en utfordring å dyrke, noe som gjorde det uønsket for mange amerikanere som flyttet vestover.

“Hvis vi drar mellom fjellene til det stedet som er utpekt”, resonnererte Brigham, “vil det ikke bli noe misunnelse fra noen nasjon.” Brigham forsto at området allerede var bebyggt av urbefolkningen. Allikevel håpet han at de hellige skulle kunne bosette seg fredelig blant dem.⁷ ■

For å lese resten av kapittelet, gå til saints.lds.org eller til den digitale utgaven av denne artikkelen i juli-nummeret av Liahona i Gospel Library eller på liahona.lds.org.

Ordet Emne i notene angir at det finnes ytterligere informasjon på hellige.lds.org/nor.

NOTER

1. Historian's Office, General Church Minutes, 8. okt. 1845; “Conference Minutes”, *Times and Seasons*, 1. nov. 1845, 6:1013–14. En fullstendig utgave av Lucys konferansetale oktober 1845, med merknader, er tilgjengelig i Reeder and Holbrook, *At the Pulpit*, 21–26. **Emne:** Lucy Mack Smith
2. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 5, [7]; *Hellige*, bind 1, kapittel 4 og 44; Black, “How Large Was the Population of Nauvoo?” 92–93. **Emne:** Joseph og Hyrum Smiths død
3. Solomon Hancock og Alanson Ripley til Brigham Young, 11. sept. 1845, Brigham Young Office Files, CHL; “Mobbing Again in Hancock!” og “Proclamation”, *Nauvoo Neighbor*, 10. sept. 1845, [2]; Gates, Journal, bind 2, 13. sept. 1845; Glines, Reminiscences and Diary, 12. sept. 1845; “The Crisis” og “The War”, *Warsaw Signal*, 17. sept. 1845, [2]; “The Mormon War”, *American Penny Magazine*, 11. okt. 1845, 570–71; Jacob B. Backenstos til Brigham Young, 18. sept. 1845, Brigham Young Office Files, CHL; Orson Spencer til Thomas Ford, 23. okt. 1845; Thomas Ford til George Miller, 30. okt. 1845, Brigham Young History Documents, CHL; se også Leonard, *Nauvoo*, 525–42.
4. *To the Anti-Mormon Citizens of Hancock and Surrounding Counties* (Warsaw, IL: 4. okt. 1845), Chicago Historical Society, Collection of Manuscripts about Mormons, CHL; se også Leonard, *Nauvoo*, 536–42.
5. Council of Fifty, “Record”, 9. sept. 1845, i *JSP*, CFM:471–72; “Conference Minutes”, *Times and Seasons*, 1. nov. 1845, 6:1008–11.
6. Lære og pakter 29:8 (Åpenbaring, sept. 1830–A, på josephsmithpapers.org); Lære og pakter 125:2 (Åpenbaring, ca. tidlig mars 1841, på josephsmithpapers.org); Historian's Office, General Church Minutes, 8. okt. 1845; “Conference Minutes”, *Times and Seasons*, 1. nov. 1845, 6:1013–14.
7. Council of Fifty, “Record”, 11. jan. 1846, i *JSP*, CFM:514, 515, 518. **Emne:** Et råd bestående av femti

Et løfte til et barn

For noen år siden var jeg svært deprimerert. Det eneste jeg var litt motivert til var å være sammen med min beste venninne og hennes barn. Vi gikk turer i helgene, noe jeg gledet meg over. Etter hvert ble disse turene imidlertid mer og mer sjeldne. Jeg begynte å savne venninnen min og hennes familie. Jeg fant senere ut at turene våre fant sted sjeldnere fordi hun og familien hennes hadde tatt opp igjen en praksis de hadde sluttet med for mange år siden – å gå i kirken.

En dag inviterte de meg til lunsj. Jeg var så glad for å treffe dem igjen. Jeg fortalte dem hvor mye jeg savnet dem. Min venninnes datter på seks år foreslo at vi kunne løse problemet med å gå i kirken sammen. Uten å tenke seg om inviterte hun meg med.

Å, nei! Hvordan kunne jeg få denne familien til å forstå at å gå i kirken var rett for dem, men for

kjedelig for meg? Jeg hadde ikke vært i kirken på flere år, men hvordan kunne jeg si nei til et barn? Jeg sa at jeg ville gå, men sannheten var at jeg ikke hadde den minste intensjon om å holde løftet.

Den søndagen dro jeg og spiste frokost med faren min. Telefonen min ringte hele tiden, og minnet meg om at jeg hadde lovet en liten jente at jeg skulle gå til kirken sammen med henne. Jeg overså telefonen helt til faren min spurte hvorfor jeg ikke tok den. Jeg innrømte at jeg hadde blitt invitert til å gå i kirken, men at jeg ikke hadde lyst. Han smilte og sa: “Lluvia, gi aldri et løfte til et barn hvis du ikke er villig til

å oppfylle det.” Jeg bestemte meg for å holde løftet mitt.

Da jeg kom til kirken, følte jeg noe annerledes, noe jeg ikke kan forklare. Jeg kan fortsatt ikke forklare hvordan det skjedde, men neste søndag befant jeg meg der igjen, og den neste og den neste, helt til jeg forsto hva jeg følte: Den hellige ånd.

Kirkens medlemmer begynte å få meg til å føle meg hjemme. Jeg var uten tvil nysgjerrig på Kirken. Jeg begynte å møte misjonærene, og jeg begynte også å få et vitnesbyrd. Misjonærenes besøk ble mer regelmessig, og min forståelse av evangeliet vokste helt

til jeg fikk et sterkt ønske om å bli døpt. Jeg ble døpt kort tid etterpå, og nå nyter jeg evangeliets velsignelser. Derfor er jeg så takknemlig fordi jeg holdt løftet mitt til en seks år gammel jente. ■

Lluvia Paredes Cabrera,
Yucatán i Mexico

Telefonen min ringte hele tiden, og minnet meg om at jeg hadde lovet en liten jente at jeg skulle gå til kirken sammen med henne.

Før jeg dro til sykehuset, sa en venn og medarbeider: "Siden vi er så nær Herrens hus, kan vi ikke holde en bønn sammen først?"

La oss be i nærheten av tempelet

Da vår sønn Marco var tre år gammel, hadde han og jeg et alvorlig tilfelle av matforgiftning. Marco ble så syk at han falt bevisstløs om. Min hustru Marianela og jeg kjørte ham i all hast til sykehuset. Da vi kom frem, så han ut som om han var død. Etter omtrent fire timer kom han endelig til bevissthet.

Etter det, fikk Marco anfall nå og da i de neste fem årene. Hver kveld når vi la ham, lurte vi på om vi igjen måtte kjøre ham i all hast til sykehuset midt på natten. Det var vanskelig for oss å sove i løpet av disse krevende årene, og vi satte vår lit til bønn, tro, faste og prestedømsvelsignelser.

Da Marco var omtrent seks år gammel, ringte Marianela meg på jobben og ba meg skynde meg til sykehuset. Marco hadde hatt et alvorlig anfall og var i koma. Da hun ringte, jobbet jeg med renoveringen av

misjonæropplæringssenteret i Argentina, som ligger like ved siden av Buenos Aires Argentina tempel.

Før jeg dro til sykehuset, sa en venn og medarbeider: "Siden vi er så nær Herrens hus, kan vi ikke holde en bønn sammen først?" Tempelet var stengt for renovering og utbygging, men vi gikk til Herrens hus, der jeg ba for Marco.

Til tross for alt vi hadde gjennomgått med Marco, følte jeg takknemlighet til Gud for den tiden Marianela og jeg hadde fått ha sammen med ham. Da jeg ba, fortalte jeg vår himmelske Fader at vi hadde forsøkt å være gode foreldre og hadde tatt vare på Marco så godt vi kunne. Jeg fortalte ham også at vi ville godta hans vilje dersom han kalte Marco hjem.

Da jeg kom til sykehuset, visste jeg ikke om Marco kom til å overleve komaen eller, hvis han kom ut av den,

om han ville kunne gå eller snakke igjen. Etter to svært vanskelige timer, våknet han. Han var utslitt, men han var i orden. Fra da av ble han mirakuløst bedre. Til slutt var Marco avvent fra medisinerne sine og ble utskrevet fra sykehuset for godt.

Marianela og jeg ser tilbake på den vanskelige tiden og er takknemlige for at vi fortsatt har Marco og for alt som vi har lært. Vår prøvelse forenet oss og gjorde oss åndelig sterkere. Uten den hadde vi kanskje ikke lært å gjenkjenne de mange måtene Herren påvirker vårt liv på.

Som Marianela sier: "Vi fikk svært mange tegn og opplevelser som har gitt oss et vitnesbyrd om Guds nærvær, at han er med oss og at han lytter til oss. Hvis vi holder ut og har tålmodighet, kan velsignelsene komme når vi minst venter dem." ■

Juan Beltrame, Buenos Aires i Argentina

Hvorfor advarte ikke Gud meg?

Min mann og jeg bodde i en leilighet i tilknytning til Texas State Technical Institute da våre to eldste barn var fire og to år. Det var vår første erfaring med Texas' bakkelandskap, og jeg elsket det! Hver vår var det sentrale Texas fullt av blomster. I hager, skoger, tomme åkrer, ved veikanten, over alt hvor jeg kikket var det flere blomster å se.

Jeg tok med barna mine på trilletur nesten hver dag. Vi fant nye steder å utforske, og jeg lot barna plukke så mange villblomster som de ønsket. Vi avsluttet turene gjennom et nabolag der de fleste husene hadde vakre og velholdte blomsterhager.

En dag da vi rundet et hjørne, så vi store mengder papir som lå spredt rundt i en av blomsterhagene. Vinden spredte papirene raskt utover hele

hagen. Jeg bestemte meg for å rydde opp søppelet før det spredte seg videre. Jeg tok opp en håndfull sider og stappet dem ned i bleievesken min.

Da jeg kikket ned, innså jeg at jeg holdt i pornografi. Forferdet ba jeg barna om å bli værende i vognen mens jeg raskt samlet sammen resten av sidene. Jeg ble urolig da jeg så glimt av ting jeg aldri ønsket å se. I mitt hjerte begynte jeg å klage: "Hvorfor advarte ikke Gud meg om at jeg burde gå en annen vei hjem?"

Da hørte jeg den umiskjennelige lyden av bremsene til en skolebuss. Omtrent et dusin barn gikk av bussen. De gikk alle forbi den hagen som hadde vært fylt av pornografi for bare noen øyeblikk siden.

Akkurat da forandret hele perspektivet mitt seg. Jeg visste nå hvorfor jeg

ikke hadde blitt advart om at jeg burde gå en annen vei. Jeg var takknemlig for at jeg var der for å plukke opp sidene slik at barna kunne bli spart for de skadelige bildene. På veien hjem tenkte jeg: "Hva om skolebussen hadde kommet senere? Hva om jeg aldri hadde funnet ut hvorfor jeg skulle oppleve dette? Hvor lenge ville jeg ha vært sint på Gud?"

Siden den dagen har anledningen Gud ga meg til å forstå "hvorfor" når det gjelder denne hendelsen hjulpet meg til å stole på at hans visdom og hensikter er større enn mine egne.

Noen ganger får jeg vite hvorfor ting skjer, andre ganger ikke. Men uansett vet jeg at jeg må ha tro på at Herren har en større hensikt enn det jeg ikke alltid kan se. ■

Lark Montgomery, Texas i USA

Vinden spredte papirene raskt utover hele hagen. Jeg bestemte meg for å rydde opp søppelet før det spredte seg videre.

Når det å holde fast blir smertefullt

På en svært varm dag i juli hjalp jeg min svoger å bygge en støttevegg. Dette prosjektet ga meg utfordringer med røttene til et blomstrende kirsebærtre som sto i veien.

“Lett,” tenkte jeg.

Jeg samlet sammen passende verktøy og gravde rundt røttene for å få plass til å arbeide. Så tok jeg en sag, og uten å tenke meg om begynte jeg å sage av røttene. De små røttene var lette å sage av, men da jeg kom til de større røttene, gikk det snart opp for meg at de ikke kom til å bli så enkle å fjerne. En rot var særdeles vanskelig.

Jeg bet tennene sammen, jeg var fast bestemt på å sage gjennom den. Svetten rant ned i nakken min fra den brennende solen over meg mens jeg holdt enda fastere i sagen. Sagen vibrerte helt

til hele kroppen min skalv. Jeg merket hvordan den høyre hånden – den som holdt inne på-knappen – begynte å brenne av smerte. Jeg ignorerte smerten og fortsatte.

Til slutt kom sagen gjennom roten. Jeg slapp knappen og følte gleden av seier. Da jeg fjernet hansken, la jeg imidlertid merke til at en liten bit av huden min var revet vekk fra hånden.

Mens jeg tenkte på denne hendelsen, gikk det opp for meg at det å holde fast i sagen var, på en måte, som å holde fast i jernstangen. Vi er blitt fortalt at vi må holde fast i jernstangen når vi går gjennom livet. Men bare fordi vi holder fast i den betyr ikke det at vi ikke kommer til å oppleve øyeblikk med smerte. Jeg skadet hånden min da jeg klenget meg til sagen. På

lignende måte gjennomgår vi prøvelser når vi fortsetter å holde fast i jernstangen.

Vår himmelske Fader visste at veien tilbake til ham ville være fylt med farer. Det er derfor han har gitt oss Skriftene og profetenes ord til å hjelpe oss. Når vi holder fast ved disse tingene gjennom våre prøvelser i jordelivet, vil vi en dag vende tilbake til hans nærhet.

Når vi vender tilbake til ham, vil vi kunne se på hendene våre som holdt fast i jernstangen, noen ganger til tross for smerter og vanskeligheter. Og vi vil forstå at med vår himmelske Faders hjelp og gjennom kraften i Jesu Kristi forsoning, holdt vi godt fast, uansett hvilke hindringer vi møtte. ■

Jeff Borders, Washington i USA

Seks trinn for å få en jobb

Av Bruno Vassel III

Vi kan ikke bli timelig selvhjulpne hvis vi trenger en jobb og ikke har en. Her er seks trinn for å få en jobb.

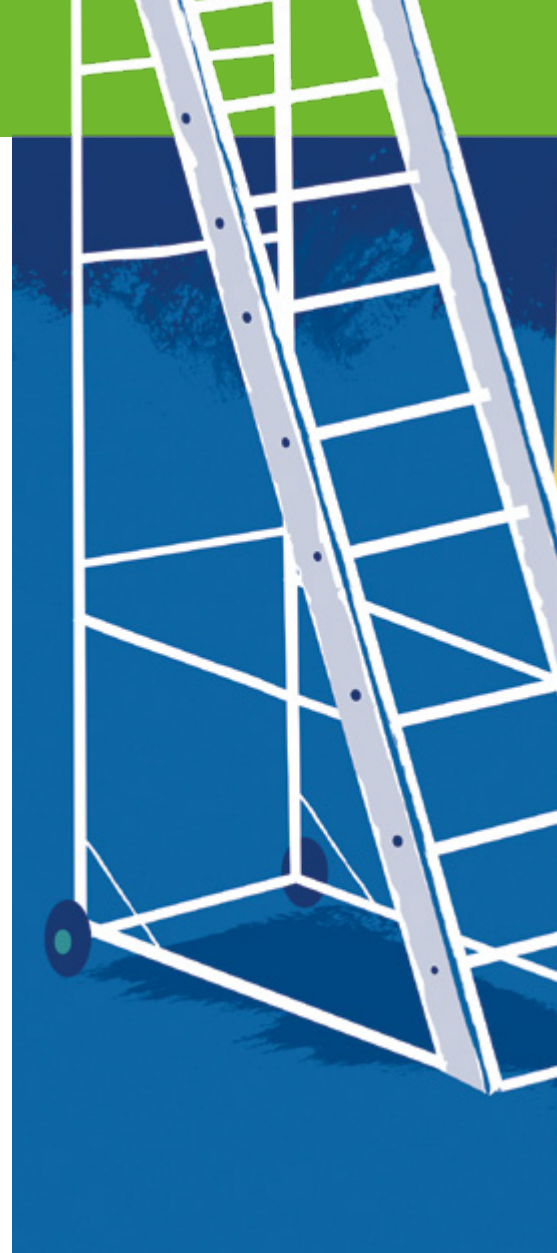
Trenger du arbeid eller en bedre jobb? Kjenner du noen som gjør det? Utfordringen i dag for mange som desperat trenger å få seg arbeid eller en bedre jobb, er at de ofte ikke er sikre på hvordan de skal få den jobben de ønsker seg. De spør: "Lager jeg en CV, legger jeg ut informasjonen min på Internett, eller begge deler, og hvordan?" "Hva er det rette svaret på spørsmål som: 'Hva er dine svakheter?' og 'Hvorfor skulle jeg ansette deg til denne jobben?'"

Denne artikkelen gir en velprøvet seks-trinns-plan for hva du trenger å vite, og deretter få den jobben du ønsker deg. Disse seks trinnene er delvis basert på resultatene av en undersøkelse jeg foretok om ansettelsespraksisen hos 760 arbeidsgivere som rekrutterte ved Brigham Young University. Disse trinnene ble også utviklet fra den informasjon jeg fikk fra profesjonelle rekrutterere og over 30 år med opplæring innen ansettelse og rekruttering som jeg ga til tusenvis av mennesker i over 20 land. I tillegg har min hustru og jeg nylig virket som seniorrådgivere for å implementere Selvhjulpnehetstjenesten i Europa. Våre erfaringer styrket vår tro på at jobbsøkere trenger denne konkrete hjelpen. Uansett hvor du bor i verden, hva dine jobbferdigheter er eller hvilken jobb du ønsker deg, kan disse trinnene hjelpe deg.

Prosessen med å få den jobben du ønsker deg kan ta alt fra noen få dager til uker eller til og med måneder. Den gode nyheten er at denne prosessen virker. Disse seks trinnene kan hjelpe jobbsøkere på alle nivåer som passer inn i en av tre kategorier: (1) de som leter etter sin første jobb, (2) de som ønsker å bytte jobb eller bli forfremmet i sin nåværende bedrift eller organisasjon og (3) de som ønsker en stilling i en annen organisasjon.

Trinn 1. Identifiser den konkrete jobben du ønsker deg nå.

Du må identifisere en realistisk jobb som du kan utføre akkurat nå, og som passer til dine egne jobbferdigheter, resultater, din bakgrunn eller utdanning. Når du har bestemt deg, skriv ned stillingens tittel. Hvis du trenger hjelp, finnes det forskjellige nettsteder som har oppført mange forskjellige stillinger og beskrivelser. På trinn 1 trenger du ikke å finne en ledig stilling, bare identifisere hva slags jobb du er kvalifisert for og interessert i.

Med flere jobbmuligheter foran deg, hvilke neste skritt bør du ta for å få den jobben som er riktig for deg?

To av de største feilene jobbsøkerkandidater gjør er at de ikke bestemmer seg for en konkret jobb som de virkelig ønsker seg, eller at de velger en stilling de ennå ikke er kvalifisert for. Hvis du ikke er sikker på hvilken konkret jobb du ser etter og går for, kan du ende opp med å ikke få noen jobb i det hele tatt. Å si noe sånt som: "Jeg trenger bare en jobb, en hvilken som helst jobb" nytter ikke. Å si dette imponerer ikke mulige arbeidsgivere og skader din egen jobbsøkerinnsats. Så velg en konkret jobb du kan gjøre nå, og fokuser deretter på å få den.

Trinn 2. Finn stillingsbeskrivelsen for den jobben du ønsker deg.

Undersøkelsen jeg gjorde med de 760 arbeidsgiverne som rekrutterte ved Brigham Young University, og mine mange år med erfaring innen ansettelse i mange land viste at rekrutterere og de som ansetter nesten alltid bare vurderte kandidater som hadde de riktige jobbferdighetene, erfaringen, resultatene eller utdannelsen til en konkret jobb. Det gjelder spesielt stillinger på middels eller høyere nivå. Når de nøye vurderer kandidater, bruker rekruttererne en

liste som kalles en stillingsbeskrivelse for å huske de mest kritiske kravene til hver enkelt ledige jobb. Rekruttereren sammenligner deretter alle kandidatene med stillingens konkrete beskrivelse.

Du må finne stillingsbeskrivelsen for den jobben du ønsker deg. Den vil hjelpe deg til å avgjøre om du virkelig er en god kandidat til jobben. Den vil også hjelpe deg til å avgjøre hva du skal si og ikke si om deg selv på CV-en din, i følgebrev og i intervjuer med arbeidsgivere. Arbeidsgivere skriver vanligvis stillingsbeskrivelsen for hver enkelt ledig

jobb på nettsiden sin, i avisannonser og på nettsidene til arbeidsformidlingen. Nåværende ansatte som kjenner til jobben kan også fortelle deg om den ledige jobben og hva den krever.

Din oppgave i trinn 2 er å finne de konkrete kravene i stillingsbeskrivelsen for den jobben du ønsker deg. Du skal deretter bruke denne nøkkelinformasjonen i trinn 3–6.

Trinn 3. Identifiser dine ferdigheter, erfaringer, arbeidsresultater og utdanning som passer til den jobben du har valgt.

Det er her du identifiserer dine personlige egenskaper og arbeidsrelaterte resultater som viser at bakgrunnen din virkelig passer til de kritiske kravene til

den jobben du ønsker deg, som beskrevet i stillingsbeskrivelsen du fant i trinn 2.

Etter at du har laget denne listen over dine arbeidsrelaterte ferdigheter og resultater, kan du sammenligne din arbeidsbakgrunn med nøkkelkvalifikasjonene som står i stillingsbeskrivelsen du fant i trinn 2. Hvis listen din viser at dine ferdigheter passer godt med behovene i jobben du valgte i trinn 1, gå videre til trinn 4–6. Hvis dine ferdigheter og resultater som du førte opp i trinn 3 imidlertid ikke passer godt med stillingsbeskrivelsen du fant i trinn 2, skulle du seriøst vurdere å velge en annen jobb nå, en som passer bedre til dine nåværende ferdigheter og evner.

Trinn 4. Lag en skreddersydd en- til to-siders CV.

En hovedhensikt med en CV, som også kalles curriculum vitae, er å få komme til et intervju med rekruttereren eller den som skal ansette noen i den ledige stillingen. CV-en din gjør dette ved å kort vise personen som ansetter at dine arbeidsrelaterte ferdigheter, erfaringer, resultater eller din utdanning passer med det arbeidsgiverens stillingsbeskrivelse sier er de viktigste egenskapene til en ideell kandidat for jobben.

CV-en du lager for hver enkelt arbeidsgivers ledige jobb *må være skreddersydd*. Du trenger ikke å forandre de grunnleggende opplysningene som du tar med på alle CV-ene, som for eksempel hva du tidligere har jobbet med, informasjon om

Skreddersy CV-en din til hver jobb. Lag en liste over ferdigheter og resultater som er relevante for stillingsbeskrivelsen.

de skolene du har gått på og gjeldende kontaktinformasjon. Disse opplysningene vil være de samme på alle CV-ene. Men hvis du søker på samme type jobb hos flere arbeidsgivere, vil hver arbeidsgiver ha en stillingsbeskrivelse som er noe forskjellig eller veldig forskjellig for sin jobb. Derfor må du velge hvilke av dine ferdigheter og resultater som er relevante for hver stillingsbeskrivelse. Sett disse opp på CV-en som korte, klare uttalelser som begynner med et beskrivende verb, som for eksempel: “Forsket,” “utviklet,” “produserte,” “ledet” og så videre.

Hvis du for eksempel hadde arbeidserfaring innen både salg og markedsføring, og du skulle søke på to forskjellige jobber – der den ene fokuserte på salg og den andre på markedsføring – kunne du lage to CV-er, én som beskriver mer av dine salgsaktiviteter og resultater og en annen som beskriver mer av dine markedsføringsresultater og -aktiviteter. (Hvis du ikke har så mye arbeidserfaring ennå, gå til lds.org/go/71939 for å lære hvordan du kan bruke erfaring fra din tjeneste i Kirken på din CV.)

Trinn 5. Finn arbeidsgivere som nå ansetter personer til den jobben du ønsker deg.

Det er alltid noen ledige stillinger som skal fylles, selv i vanskelige tider. Medarbeidere går av med pensjon, bytter jobb, blir forfremmet, blir degradert eller flytter. Og det er også noen foretak som vokser og trenger flere ansatte. Alle disse

situasjonene fører til at jobber blir tilgjengelige og må fylles av kvalifiserte kandidater. Noen ganger er det bare noen få tilgjengelig jobber, og noen ganger er det mange. Så ikke bli motløs om du ikke har funnet en jobb ennå. Bare fortsett å lete etter den riktige jobben for deg.

Se på arbeidsgiveres nettsider, karrierenettsider, avisannonser og andre kilder etter den jobben du ønsker deg. En av de beste måtene å finne ledige jobber på er ved nettverksbygging – å kontakte mange mennesker hver dag, som for eksempel naboer og medlemmer av menigheten, og fortelle dem om den konkrete jobben du leter etter og spørre om de kjenner til en slik ledig jobb eller om de vet om noen som kanskje kjenner

Planlegg for og øv på å besvare spørsmålene du kan bli stilt i et jobbintervju.

til en slik ledig jobb. Sørg for å gi ut kontaktinformasjonen din til alle disse menneskene når du daglig bygger nettverk.

Trinn 6. Forbered deg godt på å bli intervjuet før du sender CV-en din til arbeidsgivere.

Før du begynner å sende dine godt tilpassede CV-er til mulige arbeidsgivere, må du først forberede deg til intervjuet. Altfor mange begynner å sende ut CV-er så raskt de kan, før de er forberedt til å komme til intervju. Problemet med dette er at noen av jobbsøkerne kan bli bedt om å komme til intervju med en gang. Disse kandidatene blir opprømte, drar uforberedt til intervjuet, gjennomfører et dårlig intervju og får derfor ikke jobben. Når du har gjort dette én gang kan du ikke gå tilbake til bedriften eller intervjueren og be om et nytt intervju, og si at du nå har lært hvordan du skal besvare spørsmålene riktig!

Hvordan du besvarer hvert spørsmål i intervjuet er kritisk for om du skal lykkes med å få den jobben du ønsker deg. Selv om du alltid må være fullstendig ærlig, er det fortsatt rette og gale måter å besvare hvert spørsmål i intervjuet på. Du vil bli stilt spørsmål som disse:

- Hva er dine sterke og svake sider?
- Hvilket problem hadde du i en tidligere jobb som du nå ville håndtert annerledes?
- Hvilket lønnskrav har du?
- Hva ønsker du å gjøre om fem år?

Som kandidat må det svaret du gir på hvert spørsmål du blir stilt være forventet og planlagt på forhånd. Selv ett galt svar kan føre til at du ikke får jobben. Fokuser svarene dine på korte ett- til to-minutters eksempler som viser at din bakgrunn, ferdigheter og resultater passer deres stillingsbeskrivelse. Sett deg inn i organisasjonen før det første intervjuet slik at du kan skreddersy dine svar til deres behov.

På slutten av de fleste intervjuer vil du få muligheten til å stille arbeidsgiveren noen spørsmål. Ditt aller beste spørsmål vil være å spørre om den ledige jobben. “Hva må oppnås eller trengs å endres i denne jobben?” Dette vil være til hjelp for deg i neste intervju dersom du blir bedt om å komme tilbake. Du kan vanligvis vente med spørsmål om organisasjonens mål, arbeidskultur, lønn (med mindre du blir spurt om det), arbeidstid og frynsegoder til senere intervjuer.

Du har nå seks trinn for å få den jobben du ønsker deg. Du kan ikke bli timelig selvhjulpen hvis du trenger en jobb og ikke har en. Hvis du trenger en jobb, en bedre jobb, eller kjenner noen som gjør det, vennligst bruk eller del disse mektige velprøvde verktøyene for jobbsøking. De virker! Måtte Herren velsigne deg i din innsats for å få den jobben du ønsker deg. ■

Artikkelforfatteren bor nå i Utah i USA.

KIRKENS RESSURSER SOM KAN HJELPE DEG TIL Å FINNE EN JOBB

Overvei å delta på menighetens eller stavens selvhjulpenhetskurs "Finne en bedre jobb." Spør biskopen eller grenspresidenten om menigheten eller staven har en selvhjulpenhets- eller arbeidsformidlingsspesialist.

Gå til lds.org/go/719 for å finne videoer om intervjuer, nettverksarbeid, lage CV og mer.

DEN STRÅLENDE MULIGHETEN TIL ARBEID

"Arbeid er en motgift mot engstelse, en salve mot sorg

og en åpning til muligheter. Uansett omstendigheter i livet, ... la oss gjøre så godt vi kan og utvikle et rykte om fortrefelighet i alt vi gjør. La oss vie vårt sinn og vår kropp til den strålende mulighet til arbeid som hver ny dag gir."

Eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum: "To prinsipper for enhver økonomi", *Liahona*, nov. 2009, 56.

Han vil ikke glemme arbeidet ditt

For flere måneder siden hadde jeg en drøm om at jeg satt i kirken på bakerste rad som vanlig og med ingen intensjoner om å delta. Da forandret mitt syn seg. Jeg så at spredt rundt om i forsamlingen var det andre misjonærer som hadde kommet hjem før tiden. Mens jeg så meg omkring fikk jeg et ønske om å hjelpe dem. Jeg visste at å dele mine erfaringer kunne være en måte å yte omsorgstjeneste til dem på, og hjelpe dem til å fortsette på paktens sti til tross for denne hindringen på veien.

Gjennom denne drømmen viste vår himmelske Fader meg at han bryr seg. Han verdsetter den rettferdige tjenesten vi ga som misjonærer, uansett hvor lenge vår heltidstjeneste varte. "For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verk dere har gjort, og den kjærlighet dere har vist mot hans navn" (Hebreeerne 6:10). I artikkelen min (se side 47) deler jeg en historie fra Skriftene og erfaringene til andre misjonærer som har kommet hjem før tiden, og som kan hjelpe deg når du gjennomgår denne uventede og vanskelige opplevelsen. Jeg liker også svært godt hvordan Alex bruker en historie fra Mormons bok for å hjelpe oss til å forstå at selv for dem som kommer hjem før tiden på grunn av verdighetsproblemer, finnes det fortsatt håp (se side 44).

I artiklene som bare finnes digitalt, kan du lese om hvordan Emily endret følelsene av angst, frykt og håpløshet som hun opplevde til en personlig og hellig glede. Og Kevin, en profesjonell terapeut, gir forslag til hvordan nære og kjære kan støtte dem som strever med å ha kommet hjem før tiden.

Grunnen til at hver av oss kom hjem før tiden betyr ikke så mye som det vi gjør når vi er kommet hjem. Med Frelserens hjelp kan vi bli helbredet, ha fremgang og fortsette å finne mer glede i vår evige reise.

Vennlig hilsen
Liahona Ficquet

BESTE RÅD ...

Unge voksne gir sine beste råd om å ha kommet hjem fra misjon før tiden:

“Bare vit at alt kommer til å ordne seg. Jeg fikk dette rådet: Det er vanskelig helt til du bestemmer at det ikke er det. Du kan bestemme hvilken fremtid du skal få.”

– **Nathaniel Park, Western Australia i Australia**

“Det trenger ikke å definere deg.”

– **Elena Kingsley, Utah i USA**

“Uansett hva omstendighetene dine er, prøv å finne din egen nye rutine og tilpass deg ditt nye liv etter misjonen!”

– **Rosa-Lynn Ruiter, Nederland**

“Slutten av én misjon er begynnelsen på en ny. Finn denne nye misjonen!”

– **Roberto Alfonso Martinez IV, Utah i USA**

“Gud elsker deg og har en plan for ditt liv. Bevar troen!”

– **Rebecca Stockton, Arizona i USA**

Hva er det beste rådet du noen gang har fått om ekteskap? Send oss svaret ditt på liahona.lds.org innen 31. juli 2019.

FORTELL DIN HISTORIE

Har du en fantastisk historie å dele? Eller ønsker du artikler om bestemte emner? I så fall ønsker vi å høre fra deg! Du kan sende inn din historie eller gi tilbakemeldinger på liahona.lds.org.

OM DE UNGE VOKSNE FORFATTERNE

Alex Hugie er fra Oregon i USA. Han ble uteksaminert fra Brigham Young University med en bachelorgrad i engelsk. Han har særlig interesse av å studere litteratur for unge voksne, skrive korte morsomme noveller og romaner og drikke melk.

Liahona Ficquet er fra syd-Frankrike. Hun liker å lære og liker å arbeide i huset sammen med faren sin. Hun liker å studere medisin og har som mål å jobbe med kvinners helse. Hun arbeider for tiden på den franske oversettelsen av en bok skrevet av og for misjonærer som kom hjem før tiden.

Emily Warner vokste opp i nordlige Idaho i USA, som fortsatt er hennes yndlingssted på jord. Hun studerte regnskap på Brigham Young University og liker å gå på turer, ta bilder og reise rundt i verden sammen med sin ektemann.

I DENNE DELEN

44 Hvis misjonen din ble avsluttet før tiden, gi ikke opp*

Av Alex Hugie

47 Misjonærer som har kommet hjem før tiden: Du er ikke alene *

Av Liahona Ficquet

* Denne artikkelen har ytterligere bonusinnhold i den digitale utgaven.

KUN DIGITALT

Støtte til misjonærer som kommer hjem før tiden

Av Kevin Theriot

Jeg fant glede gjennom Kristus til tross for at jeg kom hjem fra misjonen min før tiden.

Av Emily Warner

Finn disse artiklene og mer:

- På liahona.lds.org
- I **UV-ukentlig** (under delen “Unge voksne” i Gospel Library-appen)
- På facebook.com/liahona

Din verdi er ikke blitt redusert fordi du kom hjem før tiden fra misjonen din.

Hvis misjonen din ble avsluttet før tiden, gi ikke opp

Av Alex Hugie

Hvis du leser dette vet du sannsynligvis hvor overveldende vanskelig det kan være å komme hjem før tiden fra en misjon. Unge voksne som virker som misjonærer kan oppleve at fysiske skader, psykiske helseproblemer, sivile nødsituasjoner, verdighetsproblemer, alvorlige konflikter med andre eller ulydighet mot misjonsreglene forårsaker at de drar fra sin misjon før den forventede avløsningsdatoen.

Uansett grunn vil ikke Gud at dette tilbakeslaget skal ha en permanent og negativ påvirkning på noen av hans barns åndelige fremgang. Så hvordan kan misjonærer som kommer hjem før tiden komme seg videre fra en slik ubehagelig situasjon? Og hvordan kan foreldre, ledere i Kirken og nære og kjære være til hjelp?

En misjonær i Mormons bok

En historie fra Almas bok gir oss et nyttig eksempel. Den nephittiske profeten Alma ledet en misjon til de

ugudelige zoramittene, ledsaget av mange andre betrodde personer. En av disse personene, hans sønn Corianton, "forlot [sin] tjenestegjering og dro over til landet Siron langs lamanittenes grenser etter skjøgen Isabel" (Alma 39:3). Som følge av dette, ga Alma Corianton en skarp irettesettelse, kalte ham til omvendelse og sa: "Jeg ville ikke dvele ved dine forbrytelser og opprøre din sjel om det ikke var til ditt beste" (Alma 39:7).

Corianton tok ydmykt imot farens irettesettelse, omvendte seg fra sine synder, og vendte tilbake som misjonær blant zoramittene for å "forkynn[e] ordet med sannhet og sindighet" (Alma 42:31). Beretningen fortsetter med at etter at Alma hadde talt til sine sønner, gikk "Almas sønner [både Shiblon og Corianton]°... ut blant folket for å forkynne ordet for dem" (Alma 43:1).

Vend hjem med potensial

Hva lærer vi av denne historien? For det første, en misjonær som drar hjem

før tiden – selv av forebyggende grunner – er fortsatt i stand til å utrette store ting. Corianton gjorde kanskje alvorlige feil, men han fortsatte allikevel med å utrette et stort arbeid. På samme måte skulle ikke selv misjonærer som kommer hjem som et resultat av sine egne handlinger føle det som om de har ødelagt sitt åndelige potensial. Corianton lærte av sine feil og ble etter hvert til stor styrke for Guds rike, og de samme evnene ligger i enhver uansett hvor mye de føler at de har feilet.

For det andre lærer vi om den avgjørende rolle andre spiller i den åndelige helbredelsen til misjonærer som kommer hjem før tiden. Alma – Coriantons far og prestedømsleder – rådet Corianton med skarphet, men også med tillit til hans evne til å fortsatt nå sitt åndelige potensial. På samme måte som for Corianton, må det være konsekvenser for ulydighet

på en misjon, men enhver disiplinering skulle være ledsaget av kjærlighet, tilgivelse og nåde (se Lære og pakter 121:41–44).

Å vende hjem for å bli helbredet

Det samme håpets budskap lyder til misjonærer som kommer hjem før tiden i dag. Marshall, som kom hjem før tiden på grunn av utfordringer med fysisk og psykisk helse, følte til tider anger for både helseproblemer og personlige utilstrekkeligheter som hindret ham i å være en fullt ut fungerende misjonær. Han føler allikevel at hans tjeneste absolutt var verdt det.

“Som misjonærer er vi ikke fullkomne,” sier Marshall. “Vi utsettes fortsatt for fristelser, vi kan fortsatt begå synd. Men dine ufullkommenheter er sannsynligvis det Satan ønsker at du skal fokusere på – at du skal føle at ditt offer ikke blir godtatt av Herren

på grunn av de gangene du ikke var den beste misjonæren.”

Marshall tror at Herren ønsker at misjonærene skal vite at han er fornøyd med den tjeneste de yter, selv om tjenesten var ufullkommen enten på grunn av valg eller omstendigheter.

Marshall har lært å håndtere denne erfaringen effektivt og bli helbredet ved å gjøre alt han kan for å holde seg nær vår himmelske Fader og Jesus Kristus.

Å vende hjem for å bli omvendt

En annen misjonær, som virket i Colorado i USA, ble sendt hjem fra sin misjon av disiplinære grunner og utelukket av Kirken, men han ble senere døpt på nytt igjen. “Å komme hjem var vanskelig,” sier han. “Jeg følte meg bortkommen og tom. Til tider var den vanskeligste delen med

å komme hjem å finne motivasjon til å fortsette å gå i kirken, studere i Skriftene og be. De enkleste tingene var de vanskeligste.”

Men han fant styrke i støtten fra venner og familie og i arbeidet med å omvende seg.

“Det å sette seg mål, å snakke med biskopen min og dra til tempelet når jeg var verdig var til stor hjelp for å komme nærmere min himmelske Fader,” legger han til. “Jeg husker at de gangene jeg ikke kunne snakke med biskopen eller nå noen mål, var motstanderen alltid like i nærheten, og fristet meg.”

Hans helbredelse ble gjort mulig ved “å alltid huske at jeg har en himmelsk Fader som elsker meg og ønsker at jeg skal være lykkelig. Når vi har et vitnesbyrd om Frelserens forsoning og om omvendelse, kan vi alltid komme nærmere Gud uansett hvor langt borte vi måtte føle oss.”

“Når jeg tenker tilbake på misjonen min,” fortsetter han, og henviser til de månedene han virket før hendelsene som førte til at han ble sendt hjem, “føler jeg fortsatt at det var en av de beste erfaringene jeg noen gang har hatt. Jeg lærte mye, og selv om det ikke skjedde på den måten jeg hadde planlagt, kunne jeg fortsatt se liv bli forandret på grunn av evangeliet. Jeg gjorde noen feil, men mitt vitnesbyrd har vokst så mye mer når jeg har prøvd mitt beste for å omvende meg og gå fremover.”

Han ønsker at andre som har kommet hjem før tiden på grunn av sine valg skal vite at “det finnes håp og en vei videre. Det å komme hjem er et første skritt mot omvendelse. Når du

går gjennom denne omvendelsesprosessen vil du ha så mye nytte av den. Den tunge byrden vil bli lettet. Det finnes ingen bedre følelse enn å vite at du etterlever budene.”

Vis kjærlighet til dem som kommer hjem før tiden

Begge disse misjonærene som kom hjem før tiden understreker hvor viktig det er at vennene og familien til dem som kom hjem før tiden viser dem kjærlighet og støtter dem.

“Gi dem rom,” sier Marshall. “Men hold deg i nærheten, fordi det kan være litt deprimerende. Vær deres venn.” Ved å lytte til Ånden kan vi kjenne deres behov og vite når vi skal strekke ut en hånd og når vi skal respektere deres privatliv.

“Bare vær glad i dem,” legger misjonæren som virket i Colorado til. “Oppfordre dem til å alltid huske Jesu Kristi sonoffer.”

Hvordan andre oppfører seg mot misjonærer som kommer hjem før tiden kan være avgjørende for om de faller fra i skam eller om de går fremover i tro. Det er helt avgjørende at de da blir akseptert og inkludert uten å føle seg fordømt.

På samme måte som Corianton, har misjonærer som kom hjem før tiden potensial til å gå fremover fra sin nåværende sårbare tilstand til å bli mektige redskaper for Herren.

Finn håp i Guds plan

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum gir noen trøstens ord til misjonærer som kommer hjem

før tiden. “Når noen spør deg om du har vært på misjon sier du ja,” sa han. “... Verdsett den tiden du ga. Vær takknemlig for muligheten til å ha vitnet, til å ha vært ute i Herrens navn, til å ha båret det misjonærnavneskiltet ... Vær så snill å ikke dvel ved dette, ikke kvern på det, ikke tenk på at du er utilstrekkelig eller har sviktet.”¹

Til dem som kommer hjem før tiden på grunn av synd, husk disse ordene fra søster Joy D. Jones, Primærs generalpresident: “Om vi synder, blir vi mindre verdige, men vi mister aldri vår verdi!”² Hun erklærer at Gud vil hjelpe oss til å utvikle tillit til oss selv i våre mørkeste stunder hvis vi vil vende oss til ham.

Budskapet fra Mormons bok, fra misjonærer som har kommet hjem før tiden i vår tid og fra Kirkens ledere er det samme: Aldri gi opp håpet, for Gud har fortsatt planer for deg som er større enn du kan forestille deg. For disse misjonærenes nære og kjære: Deres reaksjon på at de kommer hjem vil utgjøre en stor forskjell i å hjelpe dem å bli helbredet og nå sitt potensial. Husk at Jesu Kristi forsoning kan helbrede alle sår – også de som oppstår når en kommer hjem fra en misjon før tiden. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

Du kan finne en liste med ressurser for fremtidige misjonærer og misjonærer som kommer hjem før tiden i den digitale utgaven av denne artikkelen på liahona.lds.org eller i Gospel Library-appen.

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, “Elder Holland’s Counsel for Early Returned Missionaries” [Eldste Hollands råd for misjonærer som har vendt hjem før tiden] (video), lds.org/media-library.
2. Joy D. Jones, “Av uendelig verdi”, *Liahona*, nov. 2017, 14.

Unge voksne deler hvordan de har funnet mening og fred etter å ha kommet hjem fra sin misjon før tiden og hvordan du også kan finne det.

Misjonærer som har kommet hjem før tiden: **Du er ikke alene**

Av Liahona Ficquet

Den store gruppen av heltidsmisjonærer som strever med å oppfylle sin plikt til å "innby andre til å komme til Kristus"¹ gir "stort håp og mye glede" (Alma 56:17) til mange. Disse misjonærene kjemper, akkurat som de unge krigerne i Mormons bok, hver dag med "mirakuløs styrke, og med så stor kraft" (Alma 56:56).

Men det var allikevel 200 blant de 2 060 unge krigerne som "hadde besvimt på grunn av blodtap" (Alma 57:25). Gjorde det dem mindre tapre? Mindre sterke? Mindre modige? Mindre verdt enn de andre? Ikke i det hele tatt.

På samme måte er dere misjonærer som kom hjem før tiden av psykiske eller fysiske grunner *ikke* mindre tapre, mindre sterke, mindre modige eller mindre verdt. Din utholdenhet gjennom dine prøvelser er – og skulle være – forbløffende. Du er blitt spart – kanskje hardt såret, men spart. Dine sår, enten de er fysiske, psykiske eller åndelige, må nå pleies (se Alma 57:28). Til dem som har kommet hjem før tiden av grunner som har med verdighet å gjøre,

vil omvendelse være en viktig del av din helbredelse.

Når du tilpasser deg til å være hjemme, sørg for å gi deg selv tid til å bli helbredet og husk alltid på å stole på Gud (se Alma 57:27). Han har påminnet oss: "Når jeg gir en befaling til noen av menneskenes barn om å gjøre et arbeide i mitt navn," – for eksempel å reise på misjon – "og [de] går frem med all sin styrke og med alt de har, for å utføre dette arbeide og ikke opphører med sin flid, og deres fiender" – i noen tilfeller våre fysiske eller psykiske sykdommer eller andre skader – "overfaller dem og hindrer dem i å utføre dette arbeide, se, da ønsker jeg ikke lenger å kreve dette arbeide av disse menneskene, men å godta deres offer" (Lære og pakter 124:49).

Uansett hvilke sår du har fått – eller som er blitt åpnet på nytt – mens du kjempet, hvis du tjente verdig eller omvendte deg fullstendig, var det behov for ditt bidrag og det ble god tatt av Herren.

Å lese følgende historier kan hjelpe deg å finne helbredelse når du vet at du ikke er alene og at å dele din historie kan hjelpe andre.

Forstå at **FRELSEEN HAR FØLT DIN SMERTE**

På flyreisen på vei til misjonen min, forestilte jeg meg hvordan hjemkomsten min skulle bli. Min familie og venner skulle rope av glede og omfavne meg, og jeg skulle leve resten av mitt liv i fred og nyte enhver velsignelse som kom fra å være en misjonær som vendte hjem med heder og ære.

Elleve måneder senere, på flyet på vei hjem, ble hvert øyeblikk tilbragt i nagende uro over hva som nå lå foran meg. Familien min ventet, og selv om de ropte og omfavnet meg, var jeg plutselig alene og hadde ingen anelse om hva fremtiden ville bringe.

Frelseren så mine vanskelige stunder. Han visste hva jeg følte da jeg lå i sengen min og gråt og sov i tre uker for å unngå virkeligheten. Han visste at jeg ville trenge hans styrke fordi ingen andre rundt meg kunne forstå eller sette seg inn i det jeg gjennomgikk. Men det gjorde han. Jeg kunne ikke ha overlevd misjonen min eller kommet hjem før tiden uten ham. Ali Boaza, Queensland i Australia

IKKE KAST BORT TIDEN *med å undre på hvorfor*

Tanken på å komme hjem før tiden var knusende. Da rådgiveren foreslo det, opplevde jeg en svært komplisert blanding av følelser: Skam. Lettelse. Skyld. Fred. Bedrøvelse. Alt på en gang.

Jeg vet at Gud støttet meg for på en eller annen måte kom jeg meg gjennom den første uken hjemme. Deretter kom jeg meg gjennom en uke til. Og en til. Helt til jeg til slutt følte meg som meg selv igjen. Min far ga meg mest støtte og tok virkelig vare på meg. Han ønsket alltid å snakke og tilbringe tid sammen med meg. Ikke for å mase om hva som "gikk galt," men bare for å se hvordan jeg hadde det.

Da faren min døde i en klatreulykke noen få måneder senere, visste jeg uten tvil at Gud hadde en plan for meg. Å kunne tilbringe tid sammen med faren min i de siste månedene av livet hans styrket mitt vitnesbyrd om frelsesplanen. Jeg forstår fortsatt ikke alle grunnene til hvorfor jeg måtte dra hjem da jeg gjorde det, men jeg har også lært at hvis du bruker for mye tid på å undre deg over hvorfor, da går du glipp av alle de vidunderlige miraklene Gud har tilrettelagt for deg hver dag. Kristen Watabe, Ohio i USA

Være villig til å FØLGE HERRENS VILJE

Alt gikk bra på misjonen min. Jeg hadde fantastiske opplevelser som alltid vil bety mye for meg. Etter åtte måneder begynte jeg imidlertid å få helseproblemer. Etter mye faste og bønn ble jeg sendt hjem. Jeg var helt ute av meg. Jeg trodde alt var min feil. Jeg sluttet å lese i Skriftene og holde bønn like ofte. Jeg undret på om jeg ikke hadde gjort alt jeg kunne for å bli værende.

Men jeg forsto at jeg fikk denne prøvelsen for å se om jeg ville forbli trofast mot Herren. Det var vanskelig, men jeg satte min lit til ham, og dro tilbake på misjonsmarken, der jeg igjen hadde fantastiske opplevelser.

Så kom helseproblemene tilbake. Men denne gangen var jeg mer villig til å følge vår himmelske Faders vilje. Så jeg dro hjem igjen en gang til. Det var vanskelig, men jeg vet at jeg kan lære av alt jeg gikk gjennom.

Selv om jeg ikke virket i 24 måneder, vet jeg at jeg tjente en verdig misjon. Jeg vet at den tiden jeg tjente Herren var verdt det for meg og for de personene jeg hjalp. Jeg er takknemlig til min Frelser for hans altomfattende forsoning. Han kjenner alle våre utfordringer. Og hvis vi stoler på ham med full trygghet, vil vi aldri være alene.

Fillipe Hoffman, Goiás i Brasil

OMGI DEG med godhet

Jeg trodde aldri at jeg skulle dra hjem fra min misjon før tiden, og jeg var forlegen og nervøs for å møte alle sammen. Selv om det var ett av de vanskeligste øyeblikkene i livet mitt, vokste jeg også av denne erfaringen. Det formet meg til en bedre person.

Jeg dro hjem for å gjennomgå en omvendelsesprosess. Noen av de valgene jeg hadde gjort før misjonen min var ikke i samsvar med evangeliets læresetninger og bud. På grunn av min forlegenhet og ønske om å opprettholde mitt gode navn og rykte i Kirken, gjennomgikk jeg ikke omvendelsesprosessen sammen med biskopen min før jeg dro. Men innen noen få måneder følte jeg at jeg måtte dra hjem for å omvende meg slik at jeg kunne tjene med ære og integritet.

Ting som virkelig oppmuntret meg da jeg dro hjem var å delta på åndelig oppløftende aktiviteter, inkludert Kirkens møter, tjenesteprosjekter og tempelet, så snart jeg kunne. Det som hjalp meg mest var imidlertid menneskene rundt meg – familie, noen venner og til og med mennesker jeg aldri hadde møtt før som viste meg kjærlighet og vennlighet.

Til slutt, med hjelp fra Herren og Kristus-lignende eksempler rundt meg, kunne jeg vende tilbake til Florida for å fullføre min misjon. Mitt håp er at vi alle må strebe etter å være Kristus-like mot andre, enten de har kommet hjem før tiden eller ganske enkelt har behov for det. Caigen Stuart, Utah i USA

Løftet som finnes i brevet med misjonsskallet, gitt til deg da du bestemte deg for å være en del av dette verket, vil bli oppfylt: "Herren vil velsigne deg for ditt livs godhet." Med omsorg og pleie kan dine sår ble helbredet, og bli et redskap for deg til å kunne hjelpe andre til å komme til Kristus. Det er, til syvende og sist, misjonærenes oppgave. ■

Artikkelforfatteren, som er fra Frankrike, går nå på skole i Utah i USA.

Finn flere historier fra misjonærer som kom hjem før tiden i fullversjonen av denne artikkelen på liahona.lds.org eller i Gospel Library-appen.

NOTE

1. "Hva er mitt mål som misjonær?" *Forkynn mitt evangelium – en veiledning i misjonærarbeidet*, rev. utg. (2018), lds.org/manual/missionary.

Jeg spiller volleyball, løper og leser mye.

Hvis jeg kunne tilbringe en dag med å gjøre hva jeg ville, ville jeg sannsynligvis dra på stranden.

Jeg ble født i Chicago, men kom til Nauvoo da jeg var i fosterhjem. Jeg husker ikke stort av livet mitt før jeg kom i fosterhjem, men jeg husker at jeg ikke følte meg trygg. Da jeg kom i fosterhjem, følte jeg meg trygg. Jeg liker å ha evangeliet. Noen av vennene mine har havnet i skremmende situasjoner fordi de ikke følger våre normer. Jeg vet at jeg er trygg når jeg etterlever budene.

Det var en kul opplevelse å finne familien min. Moren min kom til førskolen jeg gikk på fordi hun var vikarhjelp. Hun lekte med meg, og hun sa til en av de andre lærerne at hun ønsket å ta meg med hjem fordi jeg var så søt. Læreren sa: "Hun skal adopteres bort, så kanskje!" Moren min undersøkte nærmere og adopterte meg og mine to brødre. Det er kult fordi jeg vet nå hva det vil si å ikke ha en familie, og det gjør det ha en familie enda mer spesielt.

Lily S., 14, Illinois i USA

UNGDOM

I DENNE DELEN

52 **Studer, les, repeter, be. Gjenta.**

Av Mario Días Alonso

54 **Min beste arbeidsdag noensinne!**

Av eldste Joni L. Koch

56 **Lærdommer fra Det nye testamente: Apostlene er vitner om Jesus Kristus – og det kan du også være!**

Av Heather White Claridge

58 **“Du må dra bort herfra”**

Av Sergio Riquelme Segura

61 **Plakat: Tro kommer ett sktitt av gangen**

62 **Brev fra en kjærlig bror**

Av Merilee S. B. Averett

64 **Det siste ordet: Hva vil du finne i Mormons bok?**

Av eldste Gary E.
Stevenson

FOTO: CHRISTINA SMITH

STUDER, LES, REPETER, BE. *Gjenta.*

Av Mario Días Alonso

For å komme inn på høyskolen i Chile, må du ta en opptaksprøve til de forskjellige skolene. Jeg ønsket ta ingeniørstudiet på en høyskole som lå langt borte fra der jeg bodde. Det ville bli veldig dyrt, så mitt mål var å få best mulig karakter på opptaksprøven slik at jeg kunne gjøre meg fortjent til et stipend for fremragende eksamensresultater.

Jeg visste hvor og hva jeg ønsket å studere, og jeg visste hva jeg ville måtte gjøre for å få det til å skje. Jeg begynte å forberede meg til prøven. Jeg studerte, leste og repeterte studiemateriellet, men på de praktiske prøvene fikk jeg ikke de karakterene jeg trengte. Jeg vendte meg til min himmelske Fader i bønn og ba ham om større intelligens og om å opplyse min forstand slik at jeg kunne nå målet mitt. Jeg ba om

dette daglig i et helt år. Jeg tok spesielle forberedelsesklasser på skolen, jeg tok klasser ved en institusjon som var rettet mot forberedelser til denne eksamenen.

Jeg fortsatte med mitt daglige skriftstudium, og jeg gikk aldri glipp av en eneste dag med Seminar. Jeg gjorde mine tildelte oppgaver i Det aronske prestedømme og studerte aldri på søndagene, uansett hvilken fortvilet situasjon jeg var i. Jeg visste at søndag

Uten stipend hadde jeg ikke råd til å gå på høyskolen.

er Herrens dag, og jeg ønsket å respektere den på den måten foreldrene mine hadde lært meg. Jeg visste at jeg ikke hadde råd til å risikere å miste de velsignelser vår himmelske Fader hadde til meg, særlig når jeg trengte dem som mest. Til tross for alt dette, fikk jeg ikke de resultatene jeg måtte ha på de praktiske prøvene.

Familien min og jeg ba og fastet, og faren min ga meg en velsignelse. Med

denne åndelige forberedelsen og all annen forberedelse jeg hadde gjort, tok jeg prøven. Ikke bare fikk jeg den karakteren jeg trengte, men jeg overså målet mitt, og fikk ett av de beste mulige resultatene på matematikken. Jeg fikk stipendene og fordelene jeg trengte, og jeg kunne studere ved den høyskolen jeg valgte.

Helt fra jeg var liten hadde jeg lært at hvis jeg gjorde alt jeg kunne og først

ivaretok mine åndelige ansvarsoppgaver, da ville vår himmelske Fader velsigne meg. Ting går kanskje ikke alltid som vi forventer at de skal gjøre, men Gud vil ta vare på oss. Jeg vet at det bare er med hans hjelp at alle ting er mulig. ■

Artikkelforfatteren bor i Cautín Province i Chile.

HJELP TIL Å LYKKES MED UTDANNELSEN

Kirken har flere ressurser som kan være til hjelp for deg i din opplæring eller undervisning etter videregående skole:

- Det vedvarende utdannelsesfond er tilgjengelig i noen land for å hjelpe til med å betale for yrkesopplæring. Du kan snakke med biskopen eller grenspresidenten din om det eller gå til pef.lds.org.
- BYU-Pathway Worldwide tilbyr høyere utdanning via Internett til en overkommelig pris. Studentene begynner med PathwayConnect, et ett-årig nettbasert program som hjelper dem å starte på eller fullføre en universitetsutdanning. Etter å ha fullført PathwayConnect kan studentene få en jobb-sertifisering på mindre enn et år og deretter fortsette for å få en universitetsgrad – alt til den samme lave prisen. Gå til byupathway.lds.org.
- Å lære engelsk kan ofte øke sjansene dine for å finne en bedre jobb. EnglishConnect er et engelskspråklig læringsprogram utviklet av Kirken for å hjelpe enkeltpersoner til å øke sin åndelige og timelige selvhjulpenhet i et evangeliesentrert miljø. Gå til englishconnect.lds.org.
- Kirkens selvhjulpenhetskurs for utdanning heter "Utdanning for bedre arbeid". Det er et 12-ukers kurs som holdes i din stav eller distrikt. Finn håndboken i Gospel Library under Selvhjulpenhet eller på lds.org/go/71857.

UTDANNELSE VIL HJELPE DEG TIL Å TJENE

"Mitt råd... er å fortsette på utdannelsen din, uansett hvor du er, uansett hvilke interesser og muligheter du har. Avgjør hvordan du best kan tjene din familie og samfunnet og forbered deg godt."

President Russell M. Nelson, "Education: A Religious Responsibility" (Andakt ved Brigham Young University – Idaho, 26. jan. 2010).

Av eldste
Joni L. Koch
i De sytti

*Når du lærer å bli
glad i og verdsette
arbeid, vil du også
finne en stor kilde
til glede.*

Min beste ar

For noen år siden befant jeg meg i et auditorium på Churchill College ved University of Cambridge i England på et årlig møte for det selskapet jeg jobbet for. Ved denne anledningen hadde jeg det privilegium å motta en pris på vegne av mitt arbeidslag for det fremragende arbeidet vi hadde utført det året. Prisen ble utdelt av selskapets globale leder og konsernsjef.

Mens selskapets ledere fra hele verden, som representerte 80 000 ansatte, klappet i hendene og roste oss for det vi hadde oppnådd, tenkte jeg: "Dette må være min beste arbeidsdag noensinne!" Stemningen og følelsen i det øyeblikket var elektrisk.

Vi delte et brød

Men så husket jeg tilbake på min første arbeidsdag nesten 40 år tidligere. Min far eide et bakeri og bakte brød som ble distribuert til mange små markeder i byen vår i det sydlige Brasil. Da jeg var et lite barn, insisterte jeg hele tiden på at faren min måtte ta meg med på arbeidet. En dag sa han endelig ja!

Moren min sydde et lite hvitt forkle og en bakerlue til meg, og min far og jeg dro av sted til bakeriet. Sammen blandet og forberedte vi deigen, formet deigen til brød og satte brødene inn i mursteinsovn. Da brødene var ferdig stekt, brukte vi en lang spade av tre som vi forsiktig

tok dem ut med. Vi ventet en liten stund, deretter delte vi et brød mens det fortsatt var varmt. Det smakte vidunderlig!

Ved nærmere ettertanke besluttet jeg at det å motta en pris på Cambridge var min nest beste arbeidsdag. Den beste og lykkeligste arbeidsdagen var i mye enklere

kår: I et lite bakeri uten publikum eller stående applaus. Det var bare meg og faren min. Den dagen lærte han meg å bli glad i og verdsette arbeid og hjalp meg til å føle gleden ved å lage noe fra bunnen av med mine egne hender. Jeg lærte at hardt arbeid er tilfredsstillende for både kroppen og sjelen.

Arbeid er en velsignelse

Da Herren sa til Adam og Eva: "I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød" (1 Mosebok 3:19), kan det virke som om han irettesatte dem. I virkeligheten ga han dem muligheten til å oppleve den glede og tilfredsstillelse som kommer ved å bli

Jeg vil alltid huske det hvite forkleet og bakerluen som min mor laget til meg og det brødet som min far og jeg laget sammen.

beidsdag noensinne!

selvhjulpen, av å sørge for sine egne ønsker og behov.

Mange av oss ser på arbeid som bare en måte å timelig forsørge oss selv og vår familie på, eller kanskje som en måte å oppnå sosial status på ved å ha en flott stillingstittel. Men noe som er mye viktigere er at Gud ønsker at vi skal arbeide slik at vi kan få en sterk følelse av tilfredshet når vi fullfører oppgaver, skaper noen nytt, omformer og forbedrer noe som allerede finnes og skaper verdier i den verden vi lever i.

Når det gjelder åndelige ting, innbefatter et evangeliesentrert liv alltid arbeid. Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum har sagt: "Et innviet liv er fylt med arbeid, iblant ensformig, iblant enkelt, iblant lite verdsatt, men alltid arbeid som forbedrer, ordner, opprettholder, løfter, betjener og streber etter noe."¹

Som barn ble du antagelig spurt: "Hva skal du bli når du blir stor?" I tenårene vil dette spørsmålet sannsynligvis bli endret til: "Hva skal du studere på høyskolen?"

Entusiasme, ære og hensikt

Uansett hvilket yrke du velger, uansett hva slags arbeid du ender opp med, søk å utføre det med entusiasme, ære og hensikt. Du skulle arbeide hardt og alltid prøve å oppnå de beste resultater. Å ha denne holdningen til arbeid vil hjelpe deg til å bli timelig, følelsesmessig og åndelig stabil. Muligheten til å arbeide er en velsignelse fra Herren.

Når du lærer å verdsette og bli glad i arbeid,

vil du finne den glede og mening som kommer ved selvhjulpenhet.

Jeg kan fortsatt høre applausen og de oppmuntrende ordene fra publikummet på University of Cambridge, men jeg verdsetter mer minnet om min dag på bakeriet sammen med far og lukten av brødene da de kom ut av ovnen. ■

NOTE

1. D. Todd Christofferson, "Refleksjoner over et innviet liv", *Liahona*, nov. 2010, 17.

Apostlene er vitner om Jesus Kristus – og
det kan du også være!

Av Heather White Claridge
Kirkens tidsskrifter

Forestill deg at du og en venninne spiser lunsj på skolen. Venninnen din er akkurat i ferd meg å åpne en sjokolade når noen kommer og beskylder henne for å ha stjålet sjokoladen og krever at den blir levert tilbake. Du var sammen med venninnen din da hun kjøpte den, så selv om du kanskje blir litt engstelig, forteller du anklageren at venninnen din ikke er en tyv.

Hvordan bli et vitne om Jesus Kristus?

- Ha et "ønske om å tro" (Alma 32:27).⁴
- Studer om Frelseren i Skriftene.
- Be om at Den hellige ånd kan bekrefte for deg at Kristus er din Frelser.
- Studer Det nye testamente og marker når apostlene var vitner.

Spesielle vitner

Å stå frem for sannheten slik som dette kan kalles "å være et vitne." I eksempelet ville du vært et vitne på din venninnes gode karakter. Akkurat som du kan være et vitne for venninnen din, har Gud kalt profeter og apostler til å være spesielle vitner om hans Sønn, Jesus Kristus. Apostlene blir "sendt ut med en bestemt myndighet og et bestemt ansvar"¹ for å undervise, vitne og være "spesielle vitner om Kristi navn i hele verden" (Lære og pakter 107:23).

Ikke lenge etter at Kristus hadde oppstått, ble apostlene kalt til å være hans vitner (se Apostlenes gjerninger 1:8). Når du studerer Apostlenes gjerninger i Det nye testamente, kan du lese om de mange gangene apostlene vitnet om at Jesus Kristus er Guds Sønn (se Apostlenes gjerninger 2:36; 5:27–32; 10:36–44). Dagens apostler fortsetter i dette kallet som spesielle vitner – bare lytt til en hvilken som helst generalkonferanse så vil du legge merke til hvordan de vitner om Kristus.

Den hellige ånd vitner om Kristus

Noen apostler i Det nye testamente var sammen med Kristus da han var på jorden og så ham stige opp til himmelen (se Apostlenes gjerninger 1:9–11), og apostlene i vår

tid har kanskje sett Kristus,² men det er ikke det å fysisk se Jesus som gjør noen til et vitne om ham. President Joseph Fielding Smith (1876–1972) sa: "[Den hellige ånd] er den eneste måten vi virkelig kan få vite at Jesus er Kristus og at hans evangelium er sant på."³ Dette betyr at selv om apostlene kan ha sett Kristus, vet de at han er Frelseren fordi Den hellige ånd har fortalt dem det!

Du kan være et vitne

Det som er enda mer fantastisk er at du er også blitt lovet at du kan vite at Jesus Kristus er din Frelser gjennom Den hellige ånd (se Lære og pakter 46:13). Det er ikke noe som bare apostlene kan vite! Selv om du ikke er kalt til å være et spesielt vitne om Kristus, kan du søke å få et vitnesbyrd om Kristus og være hans vitne for menneskene i ditt liv. Du kan følge Frelseren befaling til Peter: "Når du en gang omvender deg, så styrk dine [brødre og søstre]" (Lukas 22:32). ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, "Spesielle vitner for Kristus", *Liahona*, juli 1984, 93.
2. Se Boyd K. Packer, "Vitnet", *Liahona*, mai 2014, 94; se også Lorenzo Snow, "Et besøk fra Frelseren", *Liahona*, sept. 2015, 80.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind. (1957–66), 3:31.
4. Se også Jeffrey R. Holland, "Herre, jeg tror!" *Liahona*, mai 2013, 93–95.

"DU MÅ DRA BORT HERFRA"

Til tross for min frykt for å flytte til det nordlige Chile sammen med familien min, viste det seg at ørkenen ble vårt lovede land.

Av Sergio Riquelme Segura

D a jeg leste i Mormons bok om hvordan Nephi alltid støttet sin far som hadde syner, konkluderte jeg med at de fleste ungdommene i Kirken antagelig var som Nephi. Men da familien min bestemte seg for at vi måtte flytte til ørkenen, følte jeg meg mer som Laman og Lemuel. Jeg ønsket ikke å forlate hjemmet mitt.

Jeg ble medlem av Kirken da de var tenåringer, men han var på misjon. De

Da jeg gikk på videregående skole, ble det økonomiske ned-
gangstider i vår del av Concepción i Chile. Jobbene forsvant, og
jeg ventet på min far mens han var på misjon. De
andre (1 Nephi 1:1). Begge ble medlem av Kirken da de var
unge, og min mor ventet på min far mens han var på misjon. De
var aktive, hardt arbeidende medlemmer av Kirken.

Da jeg gikk til skole, var min far begynte å få vanskeligheter med å finne gangstider i vår del av Concepción. Han begynte han å lete etter arbeid utenbys. Hans jobbsøking førte ham nordover til byen Calama, i Chiles gruvedistrikt. Han var bygningsingeniør, og han fant en god jobb der. Men han var alene og langt borte. Vi traff ham bare når han hadde råd til den 32 timer lange bussturen hjem.

Etter noen år med å treffe faren min bare to eller tre ganger i året, følte min mor at det var på tide med en forandring. Foreldrene mine bestemte at resten av familien måtte flytte nordover.

Vi trenger å være sammen med faren vår

Vi trenger å være sammen med faren vår

Min yngre bror hadde ingen problemer med å flytte. Og min eldre søster, som gikk på høyskolen, var et godt eksempel for meg. "Jeg ofrer studiene mine," sa hun. "Vi trenger å være sammen med faren vår."

"Jeg ofrer studiene mine," sa hun. "Vi treng
aldre søster, som gikk på høyskole."
"Jeg ofrer studiene meg. Jeg ønsket å
med faren vår."

Alle støttet beslutningen om å flytte unntatt meg. Jeg ønsket å
være sammen med faren min også, men motsatte meg forand-
ringer og personlig offer. Jeg hadde mine venner, jeg var kjent i
byen min, jeg likte livsstilen min og jeg ønsket å gå på høyskolen
i Concepción. Jeg gjorde alt jeg kunne for å overbevise min mor
om at vi ikke skulle dra.

Så sa hun: "Sønn, faren din er alene. Han ønsker at vi skal
dra sammen. Jeg skulle ønske du forsto, men du er
ung. Du kommer til å bli gift med meg." "Vi kommer til å"

Til slutt sa hun: "Sønn, faren din er alene. Han ønsker at vi skal være sammen med ham. Jeg skulle ønske du forsto, men du er for fokusert på deg selv." Så forsikret hun meg: "Vi kommer til å få muligheter der."

Sergio sammen med venner på Institutt.

Innerst inne visste jeg at hun hadde rett – selv om hodet mitt ikke var overbevist. Jeg hadde ikke et sterkt vitnesbyrd på den tiden, men jeg bestemte meg for å be om jeg skulle dra sammen med familien eller ikke. Jeg fikk et tydelig svar: "Du må dra bort herfra." Jeg ble lei meg, men jeg fortalte foreldrene mine at jeg ville dra.

Hvor er trærne?

Concepción er et grønt sted med mange trær. Det kommer 1270 mm med regn hvert år. Antofagasta, byen nær Calama som vi skulle flytte til, får bare 2,5 mm hvert år.

Det som sjokkerte meg mest med flyttingen var reisen dit. Mens vi dro nordover med bussen, så vi overgangen fra grønt til brunt, og det bekymret meg. Jeg undret: "Hvor er trærne? Hvor er kuene på landsbygda?" Alt jeg så var grus, stener og bakker.

Men det nordlige Chile er faktisk en ørken, så hva annet kunne jeg forvente? Jeg ble påminnet hva Laman og Lemuel følte da Lehis familie forlot sitt arveland og dro inn i villmarken. Hva

Jeg var bekymret for mange ting da vi kom til Antofagasta. Hva ville skje hvis jeg ikke fikk noen venner? Hva ville skje hvis jeg ikke vennet meg til området? Hva ville skje hvis mine håp for fremtiden ikke ble oppfylt?

Til slutt fant jeg ut at jeg ikke hadde trengt å bekymre meg. Min mor hadde rett angående mulighetene som ventet oss – særlig de åndelige mulighetene.

Før vi flyttet prioriterte jeg ikke evangeliet. Jeg hadde ikke fokus på Herren. Men i Antofagasta ble jeg kjent med mennesker som hjalp meg til å se evangeliets skjønnhet. Jeg fikk hjelp fra spesielle prestedømsledere. Jeg fikk venner som jeg fortsatt verdsetter høyt. Mitt åndelige liv forandret seg fullstendig.

Jeg er takknemlig for at jeg lyttet til min mor. Jeg er takknemlig for at jeg hadde mot til å flytte nordover sammen med familien min. Det var her i ørkenen at jeg gjorde de forandringene som hjalp meg å bli den jeg er i dag. Det var her jeg forpliktet meg til å ta imot evangeliet med glede, dra på misjon, gifte meg i tempelet og innvie mitt liv til Herren. Det var her jeg bestemte meg for at jeg ikke lenger ville være som Laman og Lemuel.

For min familie og meg ble villmarken vårt lovede land. ■
Artikkelforfatteren bor i Antofagasta i Chile.

TRO

KOMMER ETT SKRITT AV GANGEN

"Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for dere legger grunnvollen til et stort verk."

Lære og pakter 64:33

Dear Merilee
 Well you have got the big birthday
 you, I guess when you get to
 already be past. I can't be
 16 years old. It seems like
 years ago when you used
 red cowboy hat + prairie
 only 3/5 or so, but
 stay sweet + pure
 one know that the cl
 you

ELDER GARY STEVE

actions speak louder
 + you do fit your name
 of Honor. HAPPY

Love ya
 Always

Two others
 Gary

BREV

fra en kjærlig bror

Min eldre bror gikk glipp av min 16-årsdag fordi han var på misjon. Allikevel var det rådet han sendte meg en presang som jeg vil verdsette for bestandig.

Av Merilee S. B. Averett

som fortalt til Richard M. Romney

Seksten! For en alder! "Ingen skulle være nødt til å gjennomgå dette alene," tenkte jeg.

Mine kloke foreldre var vennlige og ga meg alltid gode råd. Min eldre søster hadde nettopp giftet seg og flyttet til en annen stat. Min lillebror var opptatt med sine 11-årings problemer. Jeg hadde flotte venner, og jeg visste at mine ledere i Kirken oppriktig brydde seg om meg.

Men min eldre bror, Gary, var min beste venn. Jeg så opp til ham i alle ting som tenåring. "Alltid når jeg snakker med ham, gir ting mye mer mening," sa jeg til meg selv. "Jeg skulle ønske han var her akkurat nå."

Men det var han ikke. Han var langt borte i Japan, på heltidsmisjon.

Selv om jeg savnet Gary, hadde jeg en morsom bursdag. Moren min laget vår tradisjonelle bursdagsfrokost, og jeg fikk noen gaver før jeg gikk på skolen. Den kvelden dro familien min og jeg ut for å spise pizza og avsluttet med bursdagskake. Jeg tillot meg til og med å dagdrømme om å gå ut med gutter, kjøre bil og andre spennende ting jeg kunne gjøre som 16-åring.

Men den beste gaven jeg fikk den dagen var et brev i posten. Gary hadde ikke glemt min super-spesielle dag! Dette var før e-postens tid, så det tok lang tid for et brev å komme frem fra Japan til Cache Valley, Utah i USA. Jeg var forbløffet over at brevet hans kom frem akkurat på bursdagen min! Brevet var håndskrevet, noe som gjorde at det føltes som å ha broren min sammen med meg mens jeg leste:

"Kjære Merilee:

Du har den store bursdagen snart, ikke sant? Jeg

antar at når du får dette brevet har den allerede vært. Jeg kan ikke tro at du er blitt 16 år gammel. Det virker som det bare er noen få år siden du pleide å bruke den lille røde cowboyhatten din.

Vær vennlig, hold deg ren, og la alltid andre forstå at Kirken betyr mye for deg. Hvis du gjør dette, vil du aldri havne i en situasjon der du må ta en avgjørelse med alt gruppepresset hengende over deg. Et eksempel: På videregående skole visste alle at jeg aldri ville drikke eller røyke, ikke i det hele tatt, så jeg ble ikke bedt på fester der slike ting foregikk. Vennene mine visste at jeg ikke gjorde det ...

Hvis du lar folk få vite om normene dine, da vil folk med dine normer tiltrekkes deg. Jeg mener ikke at du må fortelle alle, men gjerninger taler høyt. Du har en veldig tiltalende ånd, og du kler virkelig navnet ditt. Og du har en god sans for humor. Gratulerer med 16-årsdagen! Den siste setningen var understreket med rødt. Ingen annen bursdagspresang kunne vært bedre! Jeg leste det om og om igjen, helt til han var kommet tilbake fra Japan og vi endelig kunne snakke med hverandre ansikt til ansikt.

Det er mange år siden jeg fikk dette brevet, men jeg har det fortsatt. Det er mange ting som har endret seg siden da, men ikke min kjærlighet til min bror. I dag oppholder jeg ham ikke bare som min bror og venn, men som eldste Gary E. Stevenson i De tolv apostlers quorum. De råd han gir som et spesielt vitne om Kristus til hele verden styrker meg, akkurat som det brevet han sendte meg på min 16-årsdag. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Hva vil du finne i Mormons bok?

Av eldste Gary E. Stevenson
i De tolv apostlers quorum

Når dere finner tid og et stille sted for å lese Mormons bok, ser jeg at dere finner svar, føler veiledning og får deres eget vitnesbyrd om Mormons bok, og et vitnesbyrd om Jesus Kristus.

Når dere leser, vil dere granske skriftstedene i denne dyrebare boken og møte deres kjære Frelser, Herren Jesus Kristus, på nesten hver eneste side. Det er anslått at en eller annen form av navnet hans er brukt i gjennomsnitt en gang hvert 1,8 vers.¹ Kristus selv vitnet om dens sannhet i disse siste dager, og sa: "Så sant deres Herre og deres Gud lever, er den sann" (Lære og pakter 17:6).

Jeg er takknemlig for oppfordringen og løftet Herren har gitt gjennom profeten Moroni til hver av dere – og til alle som leser Mormons bok. "Og når dere mottar dette [Mormons bok], vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i [Jesu] Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft" (Moroni 10:4; se også vers 3, 5).

Sannhetene dere finner i Mormons bok vil oppløfte og inspirere dere. De vil styrke deres tro, fylle deres sjel med lys og forberede dere til en fremtid dere knapt har evne til å fatte.

På bokens sider vil dere finne Guds uendelige kjærlighet og ufattelige nåde. Når dere prøver å følge læresetningene dere finner der, vil deres glede vokse, deres forståelse vil øke, og svarene dere søker på de mange utfordringene jordelivet gir dere, vil bli åpnet for dere. Når dere søker i boken, søker dere Herren. ■

Fra en generalkonferansetale i oktober 2016.

NOTE

1. Se Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* (1987), 16–18.

Har **fire sønner.**

Født 6. august 1955,
og oppvokst i
**Cache
Valley i
Utah.**

Har bodd i
Asia

i mer enn ni år av sitt liv.

Eldste **GARY E. STEVENSON**

Giftet seg med
Les Jean Higley
i april 1979 i Idaho Falls
Idaho tempel.

Tok en bachelorgrad i
bedriftsledelse
fra Utah State University.

Som ung mann dro
han ofte sammen
med sin far for å besøke
og yte tjeneste til
enker
i menigheten.

Ble kalt
som apostel i
**oktober
2015.**

Han snakker om sin
hustru
som "solstrålen i
livet mitt."

Sa at hans
**kall til De
tolvs quorum**
var en opplevelse som
fikk han til å be iherdig.

Kalt på misjon til
**Japan Fukuoka
misjon**
som ung misjonær.

Var med på å starte
et selskap som produserte
treningsutstyr, der han arbeidet
som president og administrerende
direktør frem til 2008.

Da han var 11 år gammel
**reddet faren hans
ham** fra å ved et uhell vekke
en sovende klapperslange.

Liker å gå på
ski, stå på
snowboard og
gå turer.

Han var misjonspresident i
**Japan Nagoya
misjon**
fra 2004 til 2007.

UNGE VOKSNE

**KOM DU HJEM FRA
MISJONEN DIN
FØR TIDEN?**

*Uansett hva grunnen var,
kan du fortsatt nyte evangeliets
velsignelser.*

42

UNGDOM

**DU KAN VÆRE ET
VITNE OM JESUS
KRISTUS**

56

PERSONLIG ÅPENBARING

**Å FØLGE NEPHIS
EKSEMPEL**

58

Å UNDERVISE BARN

**HVA DET VIL SI Å
VÆRE EN KRISTEN**

V12

**JESU KRISTI
KIRKE**

AV SISTE DAGERS HELIGE

Vennen

Hvordan er du en
pioner?

Se side V7 og V10

Av president
Dallin H. Oaks

Førsterådgiver
i Det første
presidentskap

Å dele evangeliet med andre

Frelseren, Jesus Kristus befalte sine disipler
å dele evangeliet med alle på jorden. Han sa:

“Gå ut i all verden og forkynn
evangeliet for all skapningen”
(Markus 16:15).

Vi trenger at alle medlemmene av
Kirken hjelper til med å forkynne evan-
geliet til hele verden.

Her er noen måter du kan hjelpe
til på:

1. **Være glad i** alle, som dine brødre
og søstre, som Jesus underviste om.
2. **Hold budene** slik at du kan være
et godt eksempel.
3. **Be** for å finne ut hvem som er klare
til å lære om evangeliet og hvordan
du kan dele det med dem.
4. **Hjelp andre** til å lære mer om
Jesus Kristus.

Misjonærarbeid vil si å ha en kjærlig
holdning og å hjelpe andre. Uansett
hvordan andre reagerer, er du en
vellykket misjonær hvis du deler

evangeliet med kjærlighet! ●

*Tilpasset fra “La oss dele det gjengitte evangelium
med andre”, Liahona, nov. 2016, 57–60.*

Del med kjærlighet

Hvordan kan du vise kjærlighet til andre i dag?

Sett hvert bilde sammen med nummeret
fra eldste Oaks' budskap.

Bønn sammen med FILIP

Av Shirley Espada-Richey

(Basert på en sann historie)

“Be alltid” (Lære og pakter 19:38).

Det var første gang Josef var hjemme hos Filip. De hadde det kjempefint med å bygge et romskip av papp. De tegnet til og med noen stilige flammer på det. Da moren til Filip ropte at de måtte komme til middag, fulgte Josef Filip inn på kjøkkenet.

“Jeg vil gi takksigelsen,” sa faren til Filip.

Hva betyr det? undret Josef. Han så på mens Filip og de andre i familien berørte pannen, deretter midt på brystet, så den venstre siden og så den høyre. Josef hadde aldri sett noen gjøre noe sånt før.

Filip holdt ut hånden sin. Josef kikket seg rundt og så at resten av Filips familie holdt hverandre i hendene og bøyde hodet. *Skal de holde bønn? Betyr det å “gi takksigelse”?* undret Josef.

Josef ville ikke sære Filip, så han tok Filips hånd. Filips far tok den andre hånden til Josef og begynte deretter å be.

“Velsign oss, O Herre ...”

Før de satte seg, rørte Filip og familien hans ved pannen og brystet sitt slik de hadde gjort tidligere.

Da Josef kom hjem, spurte mor hvordan dagen hans hadde vært.

“Hadde dere det morsomt?” spurte hun.

“Ja,” sa Josef stille. Han *hadde* hatt det morsomt. Romskipet var stilig, og hamburgerne hadde vært deilige. Men det var noe som plaget ham.

Mor så nærmere på ham. “Du høres ikke bra ut. Er det noe galt?”

“Vel ...”

Josef hadde så mange spørsmål! Han tenkte fortsatt på den bønnen. Hvorfor var den annerledes enn sånn som familien hans pleide å be?

“Mor,” spurte han: “Hvordan ba du før du ble medlem av Kirken?” Josef fortalte henne om bønnen hos Filips familie.

“Det høres ut som om de er katolikker, slik jeg var,” sa mor. “De laget korsets tegn med hendene sine. Ser du hvordan det ser ut som et kors? Det er en påminnelse om at Jesus døde for oss.”

Josef smilte. “Så Filip tror også på Jesus?”

“Akkurat,” sa mor. “Husker du hva faren til Filip sa i bønnen?”

Josef måtte tenke på det. “Han takket Gud for gavene han gir oss... og han snakket om Kristus!”

“Ser du?” sa mor med et smil. “Vi er ikke så forskjellige. Jeg er glad for at du fikk be sammen med Filips familie.”

Noen dager senere kom Filip over for å leke. De lekte utenfor huset da far ropte dem inn til middag. Josefs mage rumlet da de sprang til kjøkkenet.

“Jeg er skrubbsulten!” sa Josef

“Jeg også,” sa Filip.

Alle fant plassene sine rundt bordet. Filip satt ved siden av Josef. Filip laget korsets tegn og strakte seg etter Josefs hånd.

“Slik ber vi her hos oss,” sa Josef. “Vi folder armene, lukker øynene, bøyer hodet og ber.”

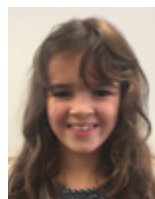
“Er det alt?”

“Det er alt.”

“Lett,” sa Filip.

Josef lukket øynene sine og smilte. Han var glad for at han kunne be sammen med vennen sin. ●

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

Jeg har venner på skolen som er katolikker og muslimer, og vi er bestevenner fordi det er slik Jesus vil at vi skal behandle hverandre.

Elizibeth A., 8 år, West Midlands i England

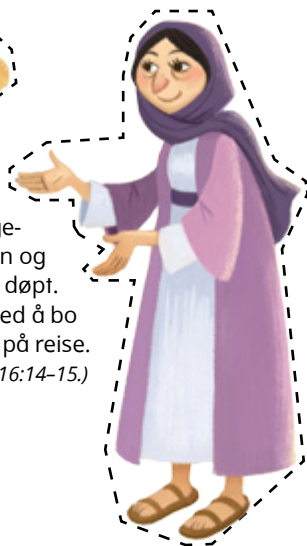
Hva betydde
det å “gi
takksigelse”?

Full av gode gjerninger

Disse tre kvinnene i Det nye testamente hjalp andre. Les hva de gjorde og sett sammen bildene. Hva kan du gjøre for å hjelpe noen i dag?

Priskilla og ektemannen hennes jobbet med å lage telt. Hun underviste om evangeliet sammen med ektemannen sin. De kan ha hatt kirkemøter i hjemmet sitt. (Se Apostlenes gjerninger 18:26.)

Lydia solgte lilla fargestoff. Hun følte Ånden og bestemte seg for å bli døpt. Hun ga disiplene et sted å bo i sitt hjem da de var på reise. (Se Apostlenes gjerninger 16:14-15.)

Tabitha ga til de fattige og sydde klær og kapper til dem som var trengende. Etter at hun hadde dødd, oppreiste Peter henne fra de døde. (Se Apostlenes gjerninger 9:36, 39-40.) ●

Denne siden støtter side 108 i
Kom, følg med meg – for enkeltpersoner og familier.

Vær en pioner

Friskt ♩ = 69-76

Tekst og musikk: Ruth Muir Gardner
Arr. av Vanja Y. Watkins

F

1. Du må ik - ke dra en
(2. Du) tren - ger å væ - re

C7 **F**

kjer - re hun - dre og seks - ti mil el - ler
mo - dig. Tro - en ja - ger frykt. Vi må

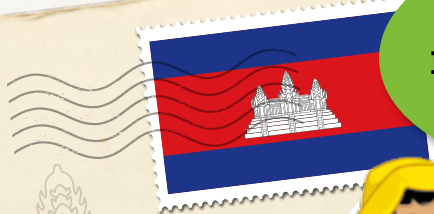
C7 **F7** **Gm**

dra fra hjem og kjæ - re for å
kjem - pe for alt som er rik - tig, for å

C7 **1. F** **2. F**

væ - re pi - o - ner. 2. Du
væ - re pi - o - ner.

Hei fra Kambodsja!

Hei, jeg heter Paolo. Og dette er Margo.

Vi er på besøk i Kambodsja. Her er det vi har lært!

Kambodsja er et land i sydøst-Asia. Det er omtrent 15 millioner mennesker som bor der og omtrent 14 000 medlemmer av Kirken.

Her er en kambodsjansk Mormons bok. Det kambodsjanske språket kalles Khmer (kuh-MY). Alfabetet deres har 74 bokstaver – mer enn noe annet alfabet i verden!

Disse medlemmene av Kirken hilser på hverandre på den tradisjonelle kambodsjanske måten som kalles *sampeah*. Jo høyere hendene dine er, desto mer respekt viser du.

De fleste barna i Kambodsja kommer seg til skolen og til kirken ved å kjøre motorsykkkel sammen med en av foreldrene. Eller de kan ta en *tuk tuk* – en vogn som blir trukket av en motorsykkkel.

I fjor bekjentgjorde president Nelson at Kambodsjas første tempel vil bli bygget i Phnom Penh, hovedstaden! Tempelet vil hjelpe familier som denne til å bli beseglet til hverandre for evig.

Mange Primær-barn i Kambodsja er de eneste kristne på sin skole. Det er fordi de fleste i Kambodsja praktiserer en religion som heter buddhisme. Religionen deres lærer dem å være ærlige, fredelige og kloke. Her er et berømt buddhist-monument i Kambodsja som mennesker fra hele verden kommer til.

Mye av den kambodsjsanske maten består av *prahok*, en sur og salt deig av fisk. Disse medlemmene av Kirken lagde en stor kasserolle med suppe for å spise sammen på stavssenteret mellom møtene på generalkonferansen.

Takk for at du utforsket Kambodsja sammen med oss. Vi ses neste gang!

Møt noen av våre venner fra Kambodsja!

Jeg føler meg veldig glad når jeg er lydig mot Gud.

Sineth B., 6 år, Kampong Thom i Kambodsja

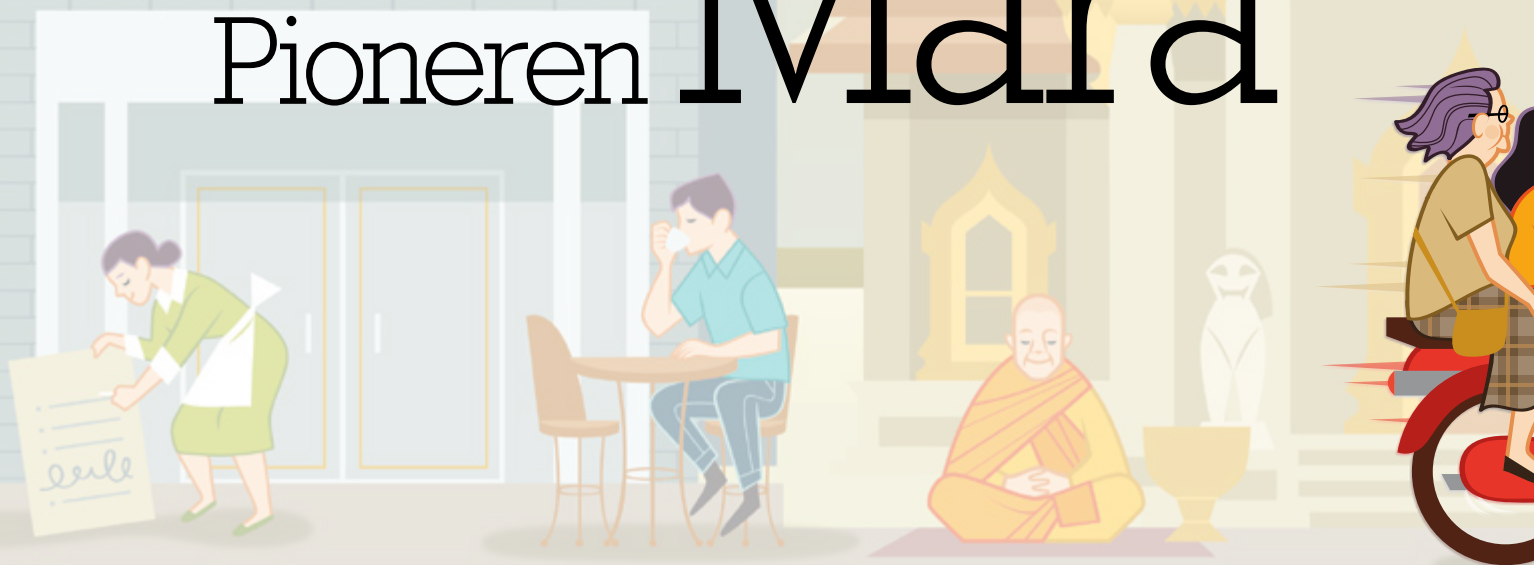

Etter at jeg tok leksjonene sammen med misjonærene hjemme, ble jeg døpt og jeg er så lykkelig!

Sina B., 8 år, Kampong Thom i Kambodsja

Er du fra Kambodsja? Skriv til oss! Vi vil gjerne høre fra deg.

Pioneren Mara

Av Jessica Larsen

(Basert på en sann historie)

Oktober 2018, Phnom Penh i Kambodsja

Mara kneppet igjen skjørtet sitt og så seg i speilet. Det føltes rart å ha på seg kirkeklær på en lørdag, men dette var en spesiell lørdag. Det var generalkonferanse!

“Er du spent på kvinnemøtet?” spurte Mak (mor). Hun børstet Maras hår med raske, varsomme strøk. “Prøv å lytt så mye du kan.”

“Ja! Jeg håper de forteller pionerhistorier!” Mara likte dem best.

“Kanskje de gjør det,” sa Mak. “Visste du at din far er en pioner?”

Mara var forvirret. Faren hennes hadde aldri trukket en håndkjerre.

“Hvordan er han en pioner?” spurte hun.

Mak nikket mot vinduet, mot elven. “Han var ute og fisket da han traff misjonærene. Han var den første i sin familie som ble døpt,” sa Mak. “Det gjør ham til en pioner! La oss nå gå og finne bestemoren din.”

Yiay (bestemor) ventet på dem i stuen. Maras familie og hennes besteforeldre bodde sammen. Yiay hjalp til med å passe Mara etter skolen mens foreldrene hennes jobbet. Nå sto Yiay ved mopeden, den store motoriserte scooteren som fraktet dem rundt i byen.

“Kirken har bare vært i Kambodsja i 25 år,” fortalte Mak til Mara da hun åpnet døren og skjøv mopeden ut på gaten. “Så vi er alle pionerer. Til og med du!”

“Hvordan er jeg en pioner?” undret Mara mens hun satte seg på mopeden. Mak kjørte mopeden, med Yiay bakpå og Mara i midten. Mara holdt seg godt fast mens de kjørte i sikk-sakk i den tette trafikken.

Da de passerte en kafé kjente de duften av te strømme mot seg. Nesten alle her drakk te. Men det gjorde ikke Mara. Hun fulgte Vidsomsordet. Mara smilte. Det er en måte hun var en pioner på!

Da mopeden kjørte rundt et hjørne, så Mara en *wat*, et buddhistisk tempel. Det røde spisse taket hevet seg over de andre bygningene. Munker med barberte hoder

og oransje kapper satt og studerte på gårdsplassen.

Mara visste at de fleste i Kambodsja var buddhister. De trodde ikke på Jesus Kristus. Men det gjorde Mara. “Det er en annen måte jeg er en pioner på,” tenkte Mara. Og i dag skulle hun få lytte til profeten!

Da mopeden kjørte inn på parkeringsplassen foran kirken, så Mara mange kvinner som ankom. Noen hadde gått eller kjørt moped. Andre kom med *tuk tuk-er* – små vogner som blir trukket av en motorsykkel. Mange av kvinnene hadde på seg kjoler eller enkle skjørt, slik som Mara hadde. Og noen hadde *sampots*, vakre lange skjørt laget av fargerike mønstrede stoffer.

Mara, Mak og Yiay satte seg i kirkesalen sammen med de andre kvinnene. Konferansen hadde egentlig funnet sted for en hel uke siden i Salt Lake City, Utah i USA. Men nå kunne folket i Kambodsja se sendingen på khmer. Mara snakket både engelsk og khmer hjemme, og hun lærte også fransk på skolen. Men mange kambodsjanere snakket bare khmer.

Den første taleren fortalte ingen historier om pionerer. Men den andre taleren fortalte en historie om å gå opp en bratt sti på veien hjem fra skolen. Den ble kalt “guttenes sti,” og noen ganger tok hun av seg skoene og gikk barbeint. Hun ønsket å gjøre vanskelige ting slik at hun kunne være som en pioner! Mara smilte mens hun tenkte på alle måtene *hun* var en pioner på.

Den siste taleren var profeten. Han sto rakrygget. Mara lyttet ekstra nøye. “Jeg innbyr deg til å lese Mormons bok fra nå og ut året,” sa han. “Himmelen vil åpne seg for deg. Herren vil velsigne deg.”

Mara visste at det ikke ville bli lett å lese hele Mormons bok. Hun så på kvinnene rundt seg. Alle hadde valgt å følge Jesus Kristus. Alle hadde kommet i kveld for å lytte til profeten. Hun skulle følge profeten, akkurat som dem. Hun skulle være en pioner! ●

Artikkelforfatteren bor i Texas i USA.

På generalkonferansen i oktober 2018 bekjentgjorde president Russell M. Nelson også at det skulle bygges et tempel i Kambodsja!

Jeg er kristen!

Av Marissa Widdison

Kirkens tidsskrifter

Da jeg ble døpt og bekreftet,
påtok jeg meg Kristi navn.
Det betyr at jeg velger å
følge ham og prøver å
gjøre det som er rett.

Jeg er kristen! Jeg tror at Kristus
er Guds enbårne Sønn –
Fredsfyrsten, Den gode hyrde,
Livets brød, Den hellige.

Jeg er kristen! Jeg leser i Skriftene hver dag,
og lærer om Hans liv.
Hans mirakler, hans læresetninger, hans evige offer.

Jeg er kristen! Jeg vil at verden skal
vite at Jesus døde for dem.
Fordi han ga sitt liv for oss, skal vi alle leve igjen!

Jeg er kristen! Når min sjel er såret
av synd eller verdslige bekymringer,
vender jeg mitt hjerte mot Jesus og
jeg vet at han vil være der.

Jeg er kristen! Jeg bruker det
jeg har for å hjelpe mine
venner som er i nød.
Jeg prøver å gjøre det Kristus ville
ha gjort, jeg følger i hans spor.

Jeg er kristen! Jeg tilgir alle dem som
velger å gjøre det som er galt.
Jeg elsker fred og vennskap og hjelper
mennesker å komme overens.

Jeg er kristen! Jeg minnes
Kristus på den måten
han ba oss om:
Jeg tar del i nadverden hver
uke og lover å være trofast.

Jeg er kristen! Selv når jeg er alene,
viser jeg integritet.
Jeg er ærlig, modig og dydig.
Du kan stole på meg.

Jeg er kristen! Jeg elsker
Jesus Kristus av hele mitt
hjerte. Det er sant!
Nå er det din tur – fortell
hva det betyr for deg å
være en kristen! ●

VISSTE DU DET?

Navnet "kristne" ble
først brukt i Det nye
testamente for å
beskrive folk i byen
Antiokia som fulgte
Jesus. Du kan lese
om dem i Apostlenes
gjerninger 11:26.

“Vil du komme i dåpen min?”

Av Rebecca Hogg og
Eric B. Murdock

(Basert på en sann historie)

“La ingen forakte deg for din ungdoms skyld, men vær et forbilde for de troende”

(1 Timoteus 4:12).

Oliver gledet seg til uken var omme. Neste uke var den store dagen han hadde ventet på siden han var fire år gammel. Han skulle bli døpt.

Oliver var så spent på dåpen sin at han ønsket å rope det ut fra hustakene slik at hele England kunne høre det! Han gledet seg til å fortelle det til sin venn Dylan på skolen.

“Jeg tror ikke det er sant. *Endelig* er dåpsdagen min nesten her,” sa Oliver. “Det kommer til å bli fantastisk!”

“Jeg trodde det bare var babyer som ble døpt.” Dylan så forvirret ut.

Oliver ønsket å rope det ut fra hustakene slik at hele England kunne høre det!

“Barn må være minst åtte år for å bli døpt i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,” sa Oliver. “Sånn er det i min kirke.”

“Kult,” sa Dylan.

Plutselig kom Oliver på noe. “Har du lyst å komme i dåpen min?”

“Gjerne,” sa Dylan. “Men jeg må spørre foreldrene mine først.”

“Greit!”

Oliver var glad for at Dylan kanskje skulle komme i dåpen hans. Dette ga ham en ny idé. “Jeg har ikke lyst til å dele dåpen min med bare *en* venn. Jeg har lyst til å invitere så mange jeg kan!” Oliver skyndte seg hjem og fortalte mor at han hadde en plan.

På fastesøndagen før dåpen gikk Oliver i gang med planen sin. Han delte sitt vitnesbyrd på talerstolen, så sa han: “Jeg skal bli døpt neste lørdag, og jeg vil at alle skal komme! Kan dere være så snille å invitere alle dere kjenner som ikke er medlem, eller som ikke kommer til kirken, til dåpen min?” Han følte seg som en misjonær. Han likte denne følelsen veldig godt!

Den neste uken inviterte Oliver venner, familiemedlemmer og lærere til dåpen sin.

“Det betyr mye for meg om dere vil komme!” sa han til dem.

Da lørdagen nærmet seg, begynte Oliver å lure på hvor mange som faktisk ville dukke opp. Hva om alle hadde det for travelt eller ikke ønsket å komme?

Han ba en kort bønn om at i hvert fall noen få av dem han inviterte ville komme. Så sluttet han å bekymre seg for hvem som ville dukke opp. Han visste at han hadde gjort en god ting bare ved å invitere dem. Uansett var det viktigste med dagen at han skulle bli døpt.

Da han kom til kirken på dåpsdagen sin, kunne Oliver nesten ikke tro sine egne øyne. Mange av vennene hans var der for å støtte ham. Han så til og med mange som han ikke kjente. Han vinket da Dylan kom inn sammen med foreldrene sine.

Da tiden var kommet for å bli døpt, gikk Oliver ned i det varme vannet. Faren hans tok hånden hans, slik de hadde øvet på. Deretter sa han den korte dåpsbønnen og senket Oliver ned i vannet. Før Oliver visste ordet av det, sto han oppreist igjen – gjennomvåt og med et stort smil. Han visste at han fulgte Jesu eksempel.

Etter at Oliver hadde skiftet til tørre klær, bekreftet faren hans og noen andre menn ham og ga ham en spesiell velsignelse der de innbød ham til å ta imot Den hellige ånd. Etterpå spurte Oliver om han kunne få dele sitt vitnesbyrd.

“Tusen takk for at dere kom for å støtte meg på denne spesielle dagen min. Det betyr veldig mye for meg,” sa Oliver. “Jeg er takknemlig for dåpen min, og jeg tror at dette er Kristi kirke på jorden.”

Etterpå kom folk frem for å gratulere Oliver.

“Takk for at du inviterte meg!” sa Dylan. “Jeg hadde en god følelse inni meg.”

“Alle har vært så vennlige!” sa Dylans mor. “Vi har følt oss veldig godt tatt imot.”

Den kvelden satte far seg ned ved enden av Olivers seng. “For en flott dag!” sa far.

Oliver nikket. “Jeg er glad jeg kunne dele den med vennene mine.” ●

Artikkelforfatterne bor i Kent i England og i Utah i USA.

Eldste Christofferson besøker Filippinene

Eldste D. Todd Christofferson og søster Kathy Christofferson besøkte Kirkens medlemmer på Filippinene. Det er et land som er sammensatt av mer enn 7 000 øyer. Og det er mer enn 770 000 medlemmer av Kirken!

Eldste Christofferson sa at hvis du besøker Filippinene, kommer du hjem igjen med et smil om munnen!

Mange av Kirkens medlemmer fra Filippinene – særlig unge kvinner – reiser på misjon. Eldste Christofferson sa at de er kjent for å være flinke til å lære nye språk.

Eldste Christofferson sa:

Vær vennlig og ta vare på andre. Dette kalles omsorgstjeneste.

Etterlev evangeliet – hele evangeliet!

Del evangeliet med andre.

“Det er de små tingene som har stor innflytelse på enkeltpersoners og familiers liv.”

Finn den!

Maria og Daniel fra Filippinene liker å hjelpe sin *lola* (bestemor).

I dag byttet de på å skyve rullestolen hennes gjennom parken mens hun fortalte dem om misjonæren som døpte henne.

Se om du kan finne 9 ting som Maria og Daniel kan bruke på sin misjon en dag.

salmebok

slips

pensko

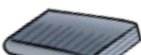
tannbørste

Skriftene

penn

dagbok

kopp

pensko

Vis og fortell

Alžběta K., 7 år, Zlín Region i Den tsjekkiske republikk

Jeg har en venn som jeg møtte på stranden i ferien. Vennskap er en vidunderlig gave fra vår himmelske Fader!

Terezka J., 6 år, Zlín Region i Den tsjekkiske republikk

Jeg er Guds barn. Han elsker meg.

Nahomie K., 3 år, Kasai-Central Province i Kongo demokratiske republikk

Jeg liker å gi andre en klem.

Ethan L., 6 år, Occitanie i Frankrike

Se hva vi laget til Vennlighetshagen!

Abnahia og Jatziel G., 5 og 7 år, Puerto Rico

Jeg ønsker å dele med alle.

Verlann N., 8 år, Tarlac på Filippinene

Da jeg var liten, hadde jeg vannskrekk. Selv om andre fortalte meg at jeg ikke trengte å bekymre meg, var jeg redd. Misjonærene fortalte meg at

Jesus Kristus ble døpt for å vise et eksempel, og jeg kunne føle at frykten min ble borte. Da jeg ble døpt, følte jeg stor glede.

Sarah T., 11 år, Île de France i Frankrike

Av eldste
Taniela B. Wakolo

i De sytti

“Dere må påta dere Kristi navn, som er mitt navn” (3 Nephi 27:5).

Jeg ble født på Fiji. Mine foreldre var ikke medlem av Kirken, men de gikk i en annen kirke.

Da jeg ble voksen, giftet jeg meg med min hustru, Anita. Hun var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Hun ba hele tiden misjonærene om å komme hjem til oss for å treffe meg.

En dag sa jeg at de kunne komme til middag de neste tre kveldene. Jeg sa at de fikk bare bruke Bibelen til å besvare spørsmålene mine. Svarene deres var helt riktige. Den tredje kvelden stilte de meg et spørsmål.

“Hvis du hadde en butikk, hva ville du kalle den?”

“Jeg ville kalle den Wakolo-familiens butikk fordi det var min butikk,” svarte jeg.

“Hvem skulle en kirke være oppkalt etter?” spurte de.

Det var et flott spørsmål. Og jeg visste svaret med hele mitt hjerte og sjel. Den sanne kirke ville være oppkalt etter Jesus fordi det er hans kirke. Og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble oppkalt etter Ham!

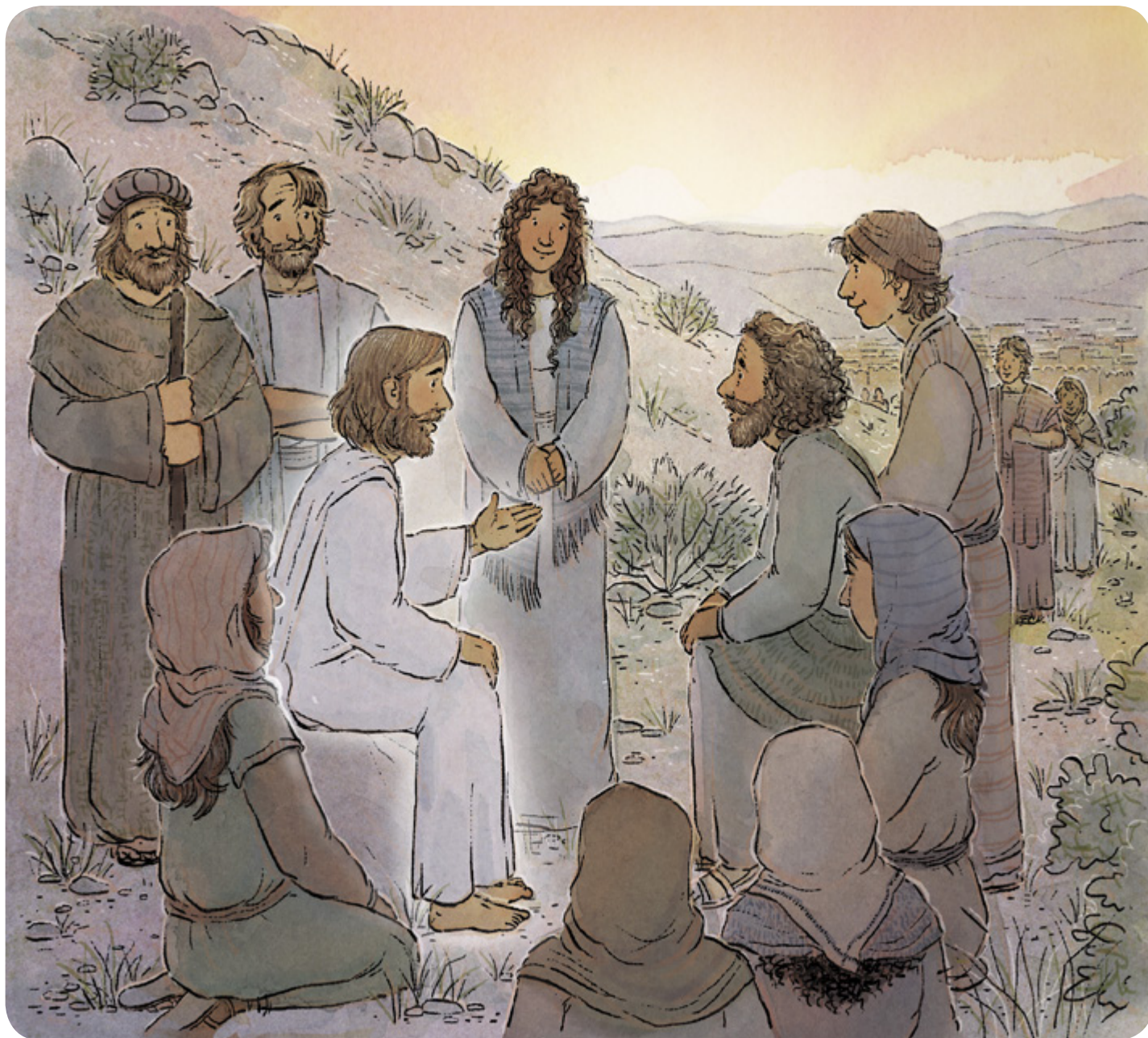
Jeg hadde bare ett spørsmål til: “Når kan jeg bli døpt?” En uke senere ble jeg døpt.

Da jeg ble døpt, påtok jeg meg Jesu Kristi navn. Det vil si at jeg ble et medlem av Hans kirke og lovet å følge Ham. Jeg gjør mitt beste hver dag for å leve slik som han gjorde. Jeg vet at dette er Jesu Kristi sanne kirke. ●

Det er HANS kirke

Jesus sa at vi skulle dele evangeliet med andre

Etter at Jesus døde og var oppstått, besøkte han disiplene sine. Han fortalte dem at de skulle lære alt folket å adlyde budene og bli døpt.

Peter var nå den profeten som skulle lede Kirken på jorden. Jesus lovet at Den hellige ånd skulle være med dem.

Etter å ha undervist disiplene sine, fór Jesus tilbake opp til himmelen.

Disiplene begynte å reise og undervise mennesker i forskjellige land.

Jeg kan også hjelpe til med å dele evangeliet med andre.
Jeg kan være en god venn og stå for det som er rett! ●

*Les hva Jesus underviste i
Matteus 28 og Apostlenes gjerninger 1.*

Jesus ønsker at jeg skal dele evangeliet med andre

Kjære foreldre,

Jesus befalte sine disipler å bringe evangeliet ut i “all verden” (Markus 16:15). Denne månedens utgave kan gi familien din forslag til hvordan dere kan dele evangeliet med andre der dere bor. Hvis alle som har dette bladet deler evangeliet med bare én annen familie, tenk hvor mange flere mennesker som ville lære om Jesus! Her er noen spørsmål dere kan snakke om mens dere leser hver historie:

- Er det noen vår familie kan invitere til Primær, en dåp eller en aktivitet i Kirken?
- Hva kan vår familie gjøre denne måneden for å dele evangeliet med andre gjennom vårt eksempel?
- Vet vennene og naboene våre at vi er kristne?

Som familie, marker alle gangene noen i disse historiene deler evangeliet med andre. Lag deretter deres egen misjonsplan. Og la oss få høre hvordan det går!

La oss fylle verden med godhet!

Vennen

New Friend section
50 E. North Temple St.,
Room 2393
Salt Lake City, UT 84150,
USA
liahona@ldschurch.org

**Finn liahonaen som er
gjemt i bladet!**

INNHold

- V2** Fra Det første presidentskap: Å dele evangeliet med andre
- V4** Bønn sammen med Filip
- V6** Full av gode gjerninger
- V7** Musikk: Vær en pioner
- V8** Hei fra Kambodsja!
- V10** Pioneren Mara
- V12** Jeg er kristen!
- V14** Vil du komme i dåpen min?
- V16** Apostler rundt om i verden: Eldste Christofferson besøker Filippinene
- V18** Vis og fortell
- V19** Det er Hans kirke
- V20** Historier fra Skriftene: Jesus sa at vi skulle dele evangeliet med andre
- V23** Fargeleggingside: Jesus ønsker at jeg skal dele evangeliet med andre